

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA A II – A PENALĂ
DOSAR NR.22412/299/2013
ÎNCHEIEREA NR. 235
Ședința publică din data de 06.06.2013
Tribunalul constituit din :
PRESEDINTE: BURLAN ELENA
JUDECATOR: MLADIN GOLEA MANUELA
JUDECĂTOR : GHEORGHE BRANDUSA
GREFIER : GHEORGHE SILVIA

Ministerul Public este reprezentat de procuror Anton Eugen, din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție.

Pe rol se află soluționarea recursului formulat de inculpatul A.G.S., împotriva încheierii de sedinta din data de 31.05.2013, pronuntata de Judecatoria Sectorului 1 Bucuresti, in dosarul nr. 22412/299/2013.

La apelul nominal făcut în sedinta publica a răspuns inculpatul A.G.S., personal, aflat în stare de arest si asistat de apărător ales M.G., cu împuternicire avocatiala la dosar.

Procedura legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care :

Tribunalul pune in vedere reprezentantilor mass media sa nu filmeze sau sa inregistreze sedinta de judecata, avand in vedere ca in acest sens nu s-a formulat nicio cerere.

Apărătorul ales al inculpatului solicita sa se încuviințeze depunerea la dosar a motivelor de recurs iar in susținerea acestora, doctrina de specialitate cu privire la infractiunea de santaj. De asemenea solicita încuviintarea probei cu inscrisuri, respectiv documente din care rezulta ca societatea Antena TV Group si Intact Publishing reprezinta entitati distincte; oferta lansata de catre Antena TV Group catre RCS/RDS; pozitia publica adoptata de inculpat fata de litigile si disputele purtate intre Antena TV Group SA si RCS/RDS; procedura care trebuie urmata in cadrul societatii Antena Group SA pentru difuzarea promourilor care face dovada faptului ca în cea ce priveste promoul mita in fotbal , acesta a fost transmis în conformitate cu aceasta procedura. Arata ca aceste inscrisuri nu au fost dispuse la instanta de fond, fiind inscrisuri noi.

Reprezentantul Ministerului Public arata ca este de acord cu încuviintarea inscrisurilor privind doctrina în materie, dar în ceea ce priveste actele noi, apreciaza ca nu se poate încuviinta o asemenea cerere, instanta de recurs urmand sa examineze încheierea de sedinta prin care s-a dispus arestarea preventiva a inculpatului, în baza actelor avute în vedere de instanta de fond.

Tribunalul, încuviințeaza cerere formulata de apărătorul inculpatului privind depunerea la dosar inscrisuri, apreciind ca fiind pertinente si utile cauzei.

Apărătorul inculpatului învederează instanței ca inculpatul dorește sa dea o declarație in completarea declaratiei data in fata instanței de fond, sens in care solicita audierea inculpatului.

Reprezentantul Ministerului Public , având cuvântul, arata ca nu se opune audierii inculpatului.

Tribunalul, încuviințează cererea privind audierea inculpatului, dar numai daca sunt aspecte noi si in completarea declarației data in fata instanței de fond, după care procedeaza la ascultarea inculpatului, declarația fiind consemnata si atașata la dosar.

În timpul dezbaterilor un reprezentant al jandarmeriei aduce la cunoștință instanței de judecata ca un reprezentant mass media filmează in sala de ședință .

Tribunalul pune în vedere reprezentantului jandarmeriei sa procedeze la legitimarea reprezentantului mass media si identificarea aparatului de înregistrare în afara sălii de judecată.

Nemaifiind cereri prealabile de formulat, excepții procesuale de invocat sau probe de administrat în prezenta cauză penală, Tribunalul constată în stare de judecată cauza penală de față și acordă cuvântul părților pentru dezbateră în fond a recursului.

Apărătorul ales al inculpatului, având cuvântul, arata ca în dosarul nr. 129/P/2013, aflat pe rolul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, prin Rezoluția din 24 mai 2013, a fost începută urmărirea penală împotriva inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj prevăzută de art. 194 C.pen. raportat la art. 13 ind 1 din Legea nr. 78/2000 cu încălcarea competenței materiale prevăzute de lege.

Precizează că a invocat în fața Judecătoriei Sectorului 1 București investită cu soluționarea propunerii de arestare preventivă formulată de PICCJ-DNA, excepția necompetenței materiale și după calitatea persoanei a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție pentru efectuarea urmăririi penale, aratând că în speță nu este întrunit niciunul din criteriile care ar atrage competența Direcției Naționale Anticorupție conform dispozițiilor art. 13 din O.U.G. nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.

Apreciază că în cauză, competența DNA nu este atrasă nici de valoarea prejudiciului creat prin săvârșirea presupuselor fapte, prin Rezoluția de începere a urmăririi penale din 24 mai 2013 nerezultându-se niciun prejudiciu, nici de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție care trebuie să fie mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro (art. 13 alin. 1 lit. a) din O.U.G. nr. 43/2002).

Totodată solicită să se observe că, competența DNA nu este atrasă nici de calitatea persoanei, calitatea inculpatului fiind aceea de ... al SC Antena TV Group SA (calități limitativ enumerate de alin. (I) lit. b) al art. 13 din O.U.G. nr. 43/2002).

Simpla raportare a presupusei infracțiuni de șantaj la art. 13 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție nu atrage automat competența Direcției Naționale Anticorupție pentru efectuarea urmăririi penale.

Dimpotrivă, în acest sens, textul art. 13 alin. 4 din O.U.G. nr. 43/2002 prevede expres că sunt de competența parchetelor de pe lângă instanțe, potrivit dispozițiilor Codului de procedura penală, infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, care nu sunt date conform aline (1), (1 ind 1) și (1 ind.2), în competența Direcției Naționale Anticorupție.

Per a contrario, nu toate infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 sunt de competența DNA, celelalte, care nu îndeplinesc criteriile arătate în art. 13 alin. (1) lit. a și b fiind de competența de urmărire penală a parchetelor obișnuite. În speță, șantajul este de competența Parchetului de pe lângă judecătorie.

Apreciază că în mod nelegal, judecătorul primei instanțe a apreciat că fiind neîntemeiate criticile formulate de inculpat, constatând că este legal sesizată cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive prin referatul nr. 129/31.05.2013 al PICCJ-DNA.

Totodată, judecătorul, prin încheierea atacată, face trimitere la art. 1 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 13 ind 1 din Legea nr. 78/2000 care prevede că „infracțiunea de șantaj, prevăzută la art. 194 din Codul penal, în care este implicată o persoană dintre cele prevăzute la art. 1, se pedepsește cu închisoare de la 7 la 12 ani”.

Instanța de judecată trimite la art. 1 alin.1 lit.a din Legea nr. 78/2000 care prevede că „prezenta lege se aplică persoanelor care exercită o funcție publică, indiferent de modul în care au fost învestite, în cadrul autorităților publice sau instituțiilor publice”.

Învederează instanței că inculpatul nu exercita o funcție publică în cadrul vreunei autorități sau instituții publice, ci îndeplinește funcția de ... al SC Antena TV Group SA, art. 1 alin. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000 nefiindu-i aplicabil, acest aspect neavând legătură cu competența DNA, a cărei unic sediu de reglementare este art. 13 din O.U.G. nr. 43/2002.

De asemenea, arata că prin încheierea atacată s-a constatat că, în speță, singurul criteriu în funcție de care DNA-ul este competentă este cel valoric, cu referire la teza a 2-a a art. 13 alin. 1

lit. a din O.U.G. nr. 43/2002, și anume dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro.

Ori, în opinia sa concluzia judecătorului este eronată din două considerente. În primul rând, faptul că infracțiunea reținută în sarcina inculpatului - infracțiunea de șantaj prevăzută de art. 194 C.pen. raportat la art. 13 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 - nu este o infracțiune propriu-zisă de corupție, ci face parte din categoria infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, iar, în al doilea rând, că infracțiunea de șantaj nu are obiect material, aspect evidențiat atât de doctrină, cât și de practica judiciară.

Subliniază că infracțiunile propriu-zise de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 sunt definite la art. 5, potrivit căruia "în înțelesul prezentei legi, sunt infracțiuni de corupție infracțiunile prevăzute la art. 254-257 din Codul penal, la art. 6 ind. 1 și 8 ind. 1 din prezenta lege, precum și infracțiunile prevăzute în legi speciale, ca modalități specifice ale infracțiunilor prevăzute la art. 254-257 din Codul penal, și la art. 6 ind. 1 și 8 ind. 1 din prezenta lege".

În același sens, s-a statuat și în literatura de specialitate referitor la criteriul obiectiv referitor la valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție: "teza a doua a acestui text de lege vizează infracțiunile de corupție propriu-zise, de vreme ce, chiar în cuprinsul acestor dispoziții se vorbește despre obiectul infracțiunii de corupție și nu de prejudiciu, termen pe care legiuitorul l-a folosit în prima parte a acestui alineat".

Totodată, solicită să se aibă în vedere că prezenta cauză nu se încadrează nici în situația descrisă de teza a 2-a a art. 13 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 43/2002, valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro, întrucât infracțiunea de șantaj prevăzută de art. 194 C.pen. raportat la art. 13 ind.2 din Legea nr. 78/2000 nu are obiect material.

În concluzie, procurorii Direcției Naționale Anticorupție sunt competenți să efectueze urmărirea penală în cazul infracțiunii de șantaj prevăzută în art. 194 din Codul penal, raportată la art. 13 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 în care este implicată o persoană care îndeplinește, permanent sau temporar, potrivit legii, o funcție sau o însărcinare, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, în cadrul agenților economici sau dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au produs/au cauzat:

- o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori;
- o perturbare deosebit de gravă a activității unei autorități publice, instituții publice sau oricărei alte persoane juridice ori;
- dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro, evident, atunci când infracțiunea are obiect material.

În speță nu este întrunită niciuna din cauzele care ar atrage competența Direcției Naționale Anticorupție conform dispozițiilor art. 13 din O.U.G. nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.

Sanctiunea procesuală în acest caz o reprezintă nulitatea absolută a tuturor actelor de urmărire penală efectuate în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 197 alin (2) C.p.p., inclusiv a măsurii reținerii și a Referatului cu propunere de arestare preventivă înaintat de PICCJ-DNA, iar remediul procesual îl reprezintă respingerea propunerii de luare a măsurii arestării preventive.

Totodată solicită să se aibă în vedere că judecătorul a apreciat în mod greșit legalitatea referatului cu propunere de arestare preventivă a Parchetului de pe lângă ICCJ-DIICOT, întrucât a invocat în fața instanței de fond nelegalitatea referatului cu propunere de arestare preventivă, pentru neîndeplinirea condițiilor art. 149 Ind. 1 alin. (1) C.pr.pen. și art. 150 alin. (1) C.pr.pen., în sensul că înainte de a se formula propunerea de arestare preventivă inculpatul nu a fost ascultat de procuror în calitate de inculpat, audierea de către judecător neputând acoperi această neregularitate.

Procurorul, dacă pune în mișcare acțiunea penală și dacă constată că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru luarea măsurii arestării preventive a inculpatului, are obligația de a proceda potrivit art. 149/1 alin. (7) C.pr.pen., adică de a efectua ascultarea acestuia, după care, dacă va fi cazul, de a întocmi propunerea de arestare preventivă a inculpatului și de a prezenta, în acest sens, dosarul cauzei președintelui instanței sau judecătorului delegat de acesta, spre competență soluționare.

Potrivit art. 150 alin. 1 C.pr.pen., măsura arestării inculpatului poate fi luată numai după ascultarea acestuia de procuror și de către judecător, legiuitorul prevăzând această obligație a organelor judiciare folosind conjuncția „și”, nefiind suficientă ascultarea numai de către procuror sau numai de judecător.

Judecătorul a constatat că necesitatea audierii inculpatului este prevăzută imperativ atât în cuprinsul art. 150 alin. 1 C.pr.pen., cât și în cuprinsul art. 149/1 alin. 1 C.pr.pen., dar a apreciat că aceste dispoziții au fost respectate, însă inculpatul s-a prevalat de dreptul la tăcere prevăzut de art. 70 alin. 2 C.pr.pen., fapt care nu rezultă din niciunul din procesele-verbale aflate la dosar.

În procesele-verbale de aducere la cunoștință a învinuirii, conform art. 70 alin. 2 C.pr.pen., respectiv a Rezoluției de începere a urmăririi penale și punerii în mișcare a acțiunii penale, conform art. 237 C.pr.pen., se consemnează poziția inculpatului. Acesta a arătat în fața procurorului că dorește să dea o declarație completă și exactă, scop în care a solicitat în mod expres procurorului să îi pună la dispoziție convorbirile care îi se reproșează, pentru a da explicații și pentru a răspunde punctual și cu exactitate în raport de cuvintele folosite în cadrul convorbirilor, întrucât vorbele sunt faptele materiale ce îi se reproșează, ceea ce nu poate fi interpretat ca o exercitare a dreptului la tăcere.

Condiția prealabilă a ascultării nu este una formală, ci una de fond, care se justifică de necesitatea ca procurorul, înainte de propunerea de arestare preventivă, să verifice în mod nemijlocit dacă sunt motive pentru a se dispune această măsură, dacă este necesară o măsură preventivă și care ar fi aceasta, dar din procesele-verbale existente la dosar rezultă că nu au fost îndeplinite exigențele acestor texte de lege, în sensul că nu am fost audiat potrivit art. 143 alin. 1 C.p.p., în momentul reținerii, cu privire la reținere, și nici după punerea în mișcare a acțiunii penale în vederea formulării propunerii de arestare preventivă.

Or, în speță, procurorul nu a procedat la ascultarea inculpatului în scopul întocmirii propunerii de arestare preventivă și nu i-au fost indicate temeiurile de drept prevăzute de art. 148 C.p.p. pe care se întemeiază propunerea de arestare preventivă.

În consecință, de vreme ce dispozițiile art. 146 și ale art. 149 ind. 1 alin. 1 C.pr.pen. conțin „expresis verbis” obligativitatea atât a ascultării învinuitului, cât și a ascultării inculpatului, nerespectarea acestora atrage nulitatea propunerii de arestare preventivă, fiind incidente prevederile art. 197 alin. 1 și 4 C.pr.pen., iar remediul procesual îl reprezintă respingerea propunerii de arestare preventivă.

Totodată apreciază că încheierea pronunțată de instanța de fond nu este motivată, având în vedere că instanța nu arată care sunt rațiunile care justifică luarea măsurii arestării preventive în ceea ce îl privește pe inculpat, raportat la scopurile măsurilor preventive prevăzute de art. 136 C.pr.pen. (asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărire penală). O motivare temeinică a soluției de admitere a propunerii Parchetului de arestare preventivă ar fi presupus arătarea motivelor pentru care desfășurarea urmăririi penale ar putea fi împiedicată dacă inculpatul s-ar afla în stare de libertate.

Or, soluționarea unei astfel de cereri presupune o analiză efectivă a posibilității luării unei astfel de măsuri și a capacității acesteia de a realiza scopul măsurilor preventive prevăzute de art. 136 C.pr.pen. prin măsura preventivă luată în conformitate cu art. 149/1 alin. 9 C.pr.pen., care prevede că judecătorul admite sau respinge propunerea de arestare preventivă prin încheiere motivată și respectiv, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1, judecătorul dispune, prin

încheiere motivată, arestarea preventivă a inculpatului pe o durată care nu poate depăși 30 de zile (149/1 alin. 10 C.pr.pen.).

Dar hotărârea primei instanțe nu conține o stare de fapt proprie, ci se limitează doar la reproducerea in extenso a conținutului referatului cu propunere de arestare preventivă, o reproducere fidelă a acestuia.

În acest sens, solicita să se constate că de la fila ... până la fila ... a încheierii, instanța nu face decât să copieze literal considerentele avute în vedere în referatul parchetului cu propunere de luare a măsurii arestării preventive, fără nici un comentariu și fără să prezinte elementele de fapt relevante, contrar exigențelor art. 356 lit. c C.pr.pen. De altfel, și motivarea reținerii art. 148 lit. f C.pr.pen. în cauză, și anume că lăsarea inculpatului în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, de la fila ..., este aceeași cu cea a parchetului, contribuția proprie constând în aprecierea poziției procesuale a inculpatului ca fiind nesinceră, fără o justificare a acestei aprecieri.

Astfel instanța de judecată preia din motivarea procurorilor sintagme ca: „valoarea extrem de ridicată a folosului urmărit de inculpat” fără să indice care este aceasta și pe ce se întemeiază această constatare; „caracterul conspirat în care a acționat inculpatul, care denotă o abilitate sporită care să îngreuneze eventuala identificare și trageră la răspundere penală”, fără nicio referire la o situație concretă din care să rezulte această apreciere; „faptă de natură a crea un sentiment de insecuritate și credința că justiția nu acționează îndeajuns împotriva infracționalității” fără să motiveze în vreun fel aceste afirmații etc. (f. ... încheiere și f. ... din referat).

Motivarea instanței este stereotipă și deficitară fără să fie raportată la scopurile măsurilor preventive arătate în art. 136 alin. 1 C.pr.pen.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit în jurisprudența sa că motivarea hotărârilor judecătorești este esențială în respectarea dreptului la un proces echitabil. Astfel, în cauza Hajdianastassiou c. Grecia (CEDO, 16 decembrie 1992, paragraf 33), instanța europeană a statuat că „judecătorii trebuie să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază deciziile, căci numai astfel, de exemplu, un acuzat poate exercita caile de atac prevăzute de legislația națională. ”

Instanța europeană s-a pronunțat în sensul că „noțiunea de proces echitabil impune ca o jurisdicție internă care nu și-a motivat decât sumar decizia sa -fie ca a incorporat motivarea unor instanțe inferioare, fie ca a înțeles să procedeze într-un alt mod - să examineze efectiv problemele esențiale care-i sunt supuse aprecierii, și nu să se mulțumească a aproba pur și simplu concluziile unei jurisdicții inferioare”. (CEDO, hot. din 19 decembrie 2007, citată în C. Bîrsan, Convenția europeană a drepturilor omului, comentariu pe articole, Ediția 2, Editura C.H. Beck, București 2010, p. 514).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în numeroase hotărâri ale sale, a subliniat obligativitatea motivării hotărârilor. Astfel, solicita să se aibă în vedere cauza Dimitrellos c. Grecia, cauza Albina c. României, Hotărârea Artico împotriva Italiei, din 13 mai 1980, [Hotărârea Perez împotriva Franței (GC), Cererea nr. 47.287/99, paragraful 80, CEDH 2004-1, și Hotărârea Van der Hurk împotriva Olandei, din 19 aprilie 1994, seria A, nr. 288, p. 19, paragraful 59]”.

În ceea ce privește probele sau indiciile temeinice din care să reiasă probabilitatea săvârșirii unei fapte prevăzute de legea penală, solicita să se constate că nu există probe, conform art. 63 C.pr.pen., sau indicii temeinice, conform art. 68 ind 1 C.pr.pen., din care să rezulte presupunerea rezonabilă că inculpatul ar fi comis fapta penală imputată.

Nu se arată care sunt faptele materiale săvârșite, judecătorul rezumându-se la afirmații cu caracter general preluate din referatul Parchetului, care descriu conținutul constitutiv al presupusei infracțiuni de șantaj prevăzută de art. 194 C.pen.

Se reține doar încadrarea juridică a presupuselor fapte ale inculpatului, în speță, lipsește însăși elementul material al infracțiunii de șantaj, întrucât la șantaj, acțiunea de constrângere, pentru a fi considerată ca atare, trebuie să fie de natură a prilejui o stare de temere, sub stăpânirea căreia, persoana supusă acțiunii de constrângere nu mai poate reacționa moralmente în sensul unei opuneri eficace la pretențiile făptuitorului

În sarcina inculpatului, s-a reținut că a exercitat acte de constrângere asupra părții vătămate ...pentru a-l determina să încheie un contract de retransmisie între SC Antena TV Group SA și SC RDS & RCS în condiții prestabilite de inculpat.

Sub aspectul încadrării juridice a presupuselor fapte prezintă o deosebită importanță, pe de o parte, faptul că acest contract nu a fost încheiat, prin urmare presupusa acțiune de constrângere nu a fost de natură să suprimă sau să restrângă libertatea sau capacitatea de autodeterminare a persoanei asupra căreia a fost exercitată, încât să o silească la o conduită impusă sau pretinsă de infractor și, pe de altă parte, faptul că persoana vătămată nu avea putere de decizie în privința încheierii acestui contract, aspect confirmat chiar de aceasta așa cum rezultă din dialogurile purtate cu inculpatul a căror transcriere se află la doar.

În practica judiciară s-a hotărât că „sub aspectul elementului material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj, trebuie dovedită existența unei acțiuni de constrângere —prin violență sau amenințare — din partea făptuitorului, de natură a prilejui o stare de temere, sub stăpânirea căreia persoana constrânsă să nu mai poată reacționa și opune rezistență eficace la pretențiile făptuitorului" (I.C.C.J., secția penală, decizia nr. 853 din 4 martie 2010).

Din convorbirile aflate la dosar rezultă inexistența elementului material al infracțiunii de șantaj, cât și inexistența tulburării, partea vătămată relatând explicit că nu acordă importanță acelor materiale prezentate de inculpat.

Prezintă o deosebită relevanță faptul că deși partea vătămată a formulat plângere penală la data de ..., aceasta fiind înregistrată inițial la Parchetul de pe lângă ICCJ, aceasta a declarat că abia la data de ... s-a simțit tulburată, în urma unei adrese ce i-a fost trimisă de Jurnalul Național (Intact Publishing), care nu are legătură cu persoana mea, iar fapta trebuia să fie anterioară datei la care a fost depusă plângerea.

Inculpatul a explicat prin declarația dată în fața instanței că scopul întâlnirilor avute cu partea vătămată a fost acela de a obține explicații cu privire la un contract încheiat între RCS RDS și SC B. SRL, interesul inculpatului fiind dat de calitatea de al Antena Tv Group SA, RCS RDS fiind societatea de cablu cu care a avut diverse litigii de natură comercială, cunoscute în piață. Toate aspectele învederate în fața instanței au fost însă ignorate de aceasta, judecătorul alegând să aprecieze ca veridice afirmațiile procurorilor din referatul cu propunere de arestare preventivă bazat pe simple supoziții, pe presupuneri și pe interpretări subiective deduse din convorbirile înregistrate.

De asemenea, solicita să se aibă în vedere că judecătorul a apreciat în mod greșit pericolul concret pentru ordinea publică și arată că prin încheierea recurată, judecătorul a constatat că în speță este incident cazul prevăzut de art. 148 lit. f), în sensul că există probe că lăsarea inculpatului în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, fără să indice care sunt aceste probe.

Pentru aprecierea pericolului concret pentru ordinea publică, judecătorul a avut în vedere reacția opiniei publice față de comiterea unei fapte de o asemenea gravitate. În același timp a arătat și că „pericolul public rezultă din însuși pericolul social al infracțiunii de șantaj”.

Or, judecătorul are obligația de a motiva de o manieră cât mai detaliată în ce constă pericolul pentru ordinea publică care ar putea să rezulte din punerea inculpatului în libertate.

O astfel de motivare nu poate face referire exclusiv la gravitatea faptei, întrucât gravitatea faptei nu poate justifica detenția preventivă decât în situații speciale (cum ar fi, de exemplu, fapte de o violență extremă). Cauza privește o infracțiune împotriva libertății persoanei, a libertății morale, care prin simpla ei gravitate nu pot justifica luarea măsurii arestării preventive.

Instanța însă a reținut subzistenta temeiului de arestare prevăzut de art. 148 lit. f) C.pr.pen., printr-o motivare formală, stereotipă, reținând că rezonanța socială negativă a faptelor pentru care sunt judecate generează o tulburare însemnată asupra ordinii publice, fără a arăta în mod concret în ce constă aceasta tulburare în raport de faptele pentru care inculpatul este cercetat.

În aprecierea pericolului pentru ordinea publică este necesar să se examineze dacă inculpatul putea comite noi infracțiuni ori dacă ar putea să se sustragă de la judecată, să zădărnicesc aflarea adevărului, să împiedice administrarea corectă a probelor ori să săvârșască orice alte acțiuni de asemenea natură.

În prezenta cauză nu există probe care să contureze previzibilitatea unei conduite negative îndreptată împotriva bunei desfășurări a procesului penal, cu atât mai mult cu cât din actele dosarului nu rezultă că lăsarea inculpatului în libertate ar produce o vătămare esențială și substanțială a ordinii publice și nici gradul de previzibilitate și probabilitate a perturbărilor.

Judecătorul a admis propunerea de arestare preventivă mai mult ca o formă de executare a unei viitoare pedepse, decât ca o măsură cu caracter preventiv, cu încălcarea prezumției de nevinovăție garantată de Convenția europeană a drepturilor omului și de codul de procedură penală. Astfel judecătorul a reținut, fără nici un temei, că "conduita inculpatului care a negat săvârșirea faptei, în ciuda evidentei probelor, nu oferă garanții că, odată lăsat în libertate, ar adopta un comportament procesual corect deși chiar anterior reținuse că din circumstanțele cauzei, au rezultat "fapte și informații apte să convingă un observator obiectiv că este posibil ca inculpatul să fi săvârșit infracțiunea pentru care este urmărit penal.

Mai mult, judecătorul nu se poate raporta doar la probele ce susțin culpabilitatea, întrucât arestarea preventivă nu este o formă de executare anticipată a pedepsei, ci o măsură procedurală cu scop preventiv.

Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, riscul de tulburare a ordinii publice nu trebuie să fie apreciat în mod abstract, motivarea instanței cu privire la dispunerea asupra măsurii arestării preventive limitându-se la o referire la natura infracțiunii în cauză (Johannes Joseph Marie Elise, Hendriks c. Olandei, 5 iulie 2007, cit. în S. Bogdan, Arestarea preventivă și detenția în jurisprudența CEDO, 2008, București, p. 132, în care s-a arătat că publicitatea nu poate fi decisivă în determinarea de către instanțele naționale a posibilei „tulburări a ordinii publice”).

S-a arătat în jurisprudență că pericolul pentru ordinea publică nu se prezumă, ci trebuie dovedit, ceea ce înseamnă, deci, că pentru a opera acest temei, este necesar ca din cel puțin unul din mijloacele de probă prevăzute de lege (art. 64 C.pr.pen.) să rezulte fără echivoc împrejurarea că lăsarea în libertate a învinutului sau inculpatului ar prezenta vreun pericol pentru o colectivitate de oameni (CA. București, secția a I penală, încheierea nr. 6 din 11 ianuarie 2007, Culegere de practică judiciară penală pe anul 2007, Ed. Wolters Kluwer, București, 2008, p. 343-346).

Pentru a se susține că este vorba de un pericol public care să justifice arestarea nu este suficient ca organul judiciar să afirme, ci trebuie să și demonstreze că o întreagă colectivitate este pusă în primejdie dacă infractorul este liber. Este necesar ca la dosar să existe probe din care să rezulte, fără echivoc, pericolul pentru ordinea publică și organul Judiciar să indice probele pe care își întemeiază hotărârea, pentru că, altfel, se poate ajunge la arbitrar, situație inadmisibilă în luarea unei decizii în privința libertății persoanei.

Ca atare, pericolul pentru ordinea publică trebuie să fie un pericol efectiv, real, inevitabil, practic, rezultat din probe care să indice elemente exterioare realizate sau pe cale să se realizeze și care să denote acest pericol pentru o colectivitate de oameni. Termenul de concret face ca pericolul pentru ordinea publică să treacă de nivelul abstract al simplei legiferări spre un alt nivel, acela al acțiunilor materiale, exterioare, certe și reale care pun în pericol efectiv colectivitatea,

astfel încât arestarea se impune tocmai pentru a înlătura acest pericol, ca o nouă măsură de apărare imediată a societății împotriva oricăror acte care îi periclitează valorile.

Acesta trebuie să rezulte fără echivoc din probele aflate la dosarul cauzei.

Apreciază că lăsarea inculpatului în libertate nu prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, având în vedere persoana și conduita acestuia, existând garanții că nu va comite alte fapte prevăzute de legea penală și ca se va prezenta de fiecare dată când va fi solicitat de organele judiciare, aspecte ce rezultă din atitudinea pe care a avut-o în momentul în care a aflat că va fi citat la DNA, de a-i contacta telefonic și a stabili o dată și o oră la care să se afle la sediul companiei și la care să i se înmâneze citația.

Mai mult, chiar dacă ar fi îndeplinite condițiile prevăzute de art. 148 lit. f) C.proc.pen., organul judiciar nu poate recurge la vreuna din măsurile preventive decât dacă ele sunt necesare pentru realizarea scopului precizat de dispozițiile art. 136 alin. (1) C.proc.pen.

Mai solicita să se constate că judecătorul nu a avut în vedere luarea unei măsuri neprivative de libertate, precizând că odată stabilită existența condițiilor generale de luare a măsurilor preventive, organului judiciar îi revine sarcina de a alege cu discernământ și responsabilitate fie măsura reținerii, fie aceea a obligării de a nu părăsi țara ori de a nu părăsi localitatea, fie, în final, aceea mai gravă, a arestării preventive a învinutului sau inculpatului.

Măsura obligării de a nu părăsi localitatea și cea a obligării de a nu părăsi țara reprezintă veritabile alternative la arestare. Doar când una dintre aceste măsuri se dovedește insuficientă, să se ia una mai severă, privativă de libertate.

Scopul care caracterizează toate categoriile de măsuri preventive este menționat expres în art. 136 alin. (1) C.proc.pen., asigurarea bunei desfășurări a procesului penal ori împiedicarea sustragerii învinutului sau inculpatului de la urmărire penală, de la judecată sau de la executarea pedepsei. Măsura arestării preventive trebuie să fie necesară pentru asigurarea desfășurării în bune condiții a procesului penal sau împiedicarea sustragerii învinutului sau inculpatului de la urmărire penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei. Referitor la imperativele de natură procesuală, judecătorul nu arată care sunt rațiunile care justifică luarea măsurii arestării preventive în ceea ce îl privește pe inculpat, raportat la scopul măsurilor preventive prevăzute de art. 136 C.pr.pen.

Raportat la datele concrete ale cauzei, la circumstanțele personale favorabile și la atitudinea pozitivă față de desfășurarea procesului penal constând în aceea că inculpatul a dat declarație în fața judecătorului, apreciază că scopul măsurilor preventive menționat în art. 136 alin. 1 Cod procedură penală (asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și împiedicarea sustragerii de la judecată) poate fi realizat și prin luarea unei alte măsuri preventive prevăzute de Codul de procedură penală, restrictive de libertate. Prescripțiile art. 136 alin. (1) C.proc.pen. se constituie ca o premisă generală și indispensabilă pentru dispunerea măsurilor preventive. Ori judecătorul, prin încheierea atacată nu are în vedere scopul măsurii preventive și nu motivează hotărâre prin raportare la dispozițiile art. 136 C.pr.pen., rezumându-se la a constata îndeplinite condițiile prevăzute de art. 148 lit. f C.pr.pen.

Prevederile art. art. 146 alin. 11 ind. 1 și art. 149 ind. 1 alin. 12 C.proc.pen., care dau posibilitatea judecătorului ca, atunci când este sesizat de procuror cu o propunere de arestare preventivă, în cursul urmăririi penale, să dispună, în caz de respingere a propunerii de arestare preventivă, măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau aceea de a nu părăsi țara, dacă, evident, sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, întăresc ideea că arestarea preventivă trebuie să fie excepțională.

Pentru toate aceste motive, solicita instanței în baza art. 385 ind. 15 pct. 2 lit d C.p.p. rap. la art.140 ind. 3 alin. 7 C.p.p., admiterea recursului, casarea încheierii din data de 31.05.2013 a Judecătoriei Sectorului 1 București și, în rejudecare, respingerea propunerii de arestare preventivă a Parchetului de pe lângă ICCJ-DNA și punerea inculpatului în libertate.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicita să se constate ca încheierea pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București este legală și temeinică și că până la acest moment procesul urmărirea penală se afla în plină desfășurare, reținându-se că în intervalul 16.04.2013 – 24.05.2013, inculpatul A.G.S., al S.A. ANTENA TV GROUP S.A. a constrâns, în mod repetat, partea vătămată ..., al S.C. RCS&RDS, amenințând-o cu darea în vileag a unor fapte compromițătoare pentru aceasta de natură a-i afecta viața personală și cariera profesională. În această modalitate, cel în cauză a urmărit să-l determine pe ... să semneze în numele companiei RCS&RDS un contract având ca obiect retransmisia și distribuția prin satelit a programelor aparținând ANTENA TV GROUP S.A. în condiții prestabilite, respectiv pe o perioadă de 5 ani, valoarea acestuia fiind de 7,2 milioane euro/anual, ceea ce implica încasarea unui preț de 0,6 euro/lunar/abonat.

Totodată solicita să se constate ca, declinarea efectuată de celelalte unități de parchet către Direcția Națională Anticorupție este legală, fiind respectate dispozițiile art. 45 C.p.p. prin raportare la art. 42 C.p.p., având în vedere că din actele dosarului rezulta că Direcția Națională Anticorupție este competentă să efectueze urmărirea penală în raport de infracțiunea prevăzută de art. 194 alin 2 C.p. rap la art. 13 ind. 1 din Lg.78/2000, acest aspect fiind stabilit prin Lg.78/2000 și O.U.G. nr. 43/2002.

Astfel, în Legea nr. 78/2000 sunt reglementate distinct, în trei secțiuni pe categorii de infracțiuni, respectiv infracțiuni de corupție, infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție și infracțiuni în legătura directă cu infracțiunea de corupție, ori infracțiunea de șantaj reținută în cauza face parte din secțiunea a doua, respectiv din infracțiunea asimilată infracțiunilor de corupție.

Interpretarea gramaticală a dispozițiilor art. 13 alin 1, potrivit cărora sunt de competența Direcției Națională Anticorupție infracțiunile prevăzute în Lg.78/2000, fără a se face distincție de către legiuitor, dacă sunt de corupție asimilate sau în legătură, legiuitorul nefăcând aceasta distincție, este suficient să fie îndeplinită una din aceste condiții.

Sunt mai multe condiții indicate la litera a și b, în speța nefiind incident art. 13 alin 1 litera b, cu privire la calitatea specială a inculpatului, întrucât nu se afla în enumerare exhaustivă a acelui articol, respectiv deputat, senator, membru al guvernului, judecător, etc.

În schimb poziția recurentului inculpat se încadrează în disp. art. 13 alin 1 lit. a și anume „dacă indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis au cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro, o perturbare deosebit de gravă a unei activități publice, instituții publice sau a oricărei persoane juridice, ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul a 10.000 lei”, astfel ca infracțiunea de șantaj prevăzută de art. 194 C.p. rap la art. 13 ind. 1 C.p. este infracțiune de corupție ce se corelează cu aliniatul 1, fiind prevăzută în Lg.78/2000.

Totodată solicita să se aibă în vedere ca dispozițiile art. 194 alin 2 C.p. rap la art. 13 ind 1 din Lg.78/2000, face distincție acolo unde reglementează aceasta infracțiune, stabilind că infracțiunea de șantaj prevăzută de art. 194 C.p. în care este implicată o persoană dintre cele prevăzute la art. 1 se pedepsește cu închisoare de la 7 la 12 ani.

De asemenea, solicita să se aibă în vedere că din actele dosarului rezulta că atât recurentul inculpat cât și partea vătămată se încadrează la aceasta titulatură de persoană implicată, cu referire la art. 1 alin 1 lit. b din Lg.78/2000, în care se spune că în prezenta unei măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptei de corupție se aplică următoarelor persoane: „care îndeplinesc permanent sau temporar potrivit legii o funcție sau o însărcinare”, ori în prezenta cauza ambele părți implicate, atât recurentul cât și partea vătămată îndeplinesc aceasta funcție, „în măsura în care participă la luarea deciziilor pot influența”, ori partile implicate îndeplinesc această condiție și de asemenea „persoanele implicate în cadrul serviciilor publice, regiilor autonome, societăților comerciale, companiilor naționale, societăților naționale sau al altor agenți economici”, atât inculpatul cât și partea vătămată, reprezintă și au funcții în societăți comerciale.

Potrivit dispozițiile art. 194 alin 2 corelat cu art. 1 care reglementează partea finală a aliniatului respectiv, pentru a dobândi un folos astfel încât nu este necesar pentru existența acestei infracțiuni a se realiza efectiv acest folos, fiind suficient ca persoana implicată sau bâuită, cum este speta de față, având în vedere că nu s-a dispus trimiterea în judecată, să urmărească acest folos.

Ori, din actele și lucrările dosarului efectuate până în acest moment rezulta că recurentul inculpat a urmărit realizarea acestui folos în mod sistematic și efectiv.

Totodată solicită să se constate că dispozițiile invocate anterior se coroborează și cu jurisprudența națională, arătând că ICCJ -Secția penală, când aparatorul inculpatului din prezenta cauză a invocat în data de 12.02.2008 o chestiune similară ce se circumscrie necompetenței organului de urmărire penală a DNA, exact într-o situație în care s-a reținut infracțiunea de șantaj, cu aceeași încadrare, respectiv art. 194 alin 2 rap la art 13 ind 1 C.p.

Hotărârea pronunțată de ICCJ la data de 12.02.2008, în urma admiterii recursului formulat de DNA, a statuat în esență că atunci când legiuitorul a folosit sintagma infracțiuni de corupție în cuprinsul textului de lege amintit s-a referit la toate infracțiunile prevăzute de Lg. 78/2000, concluzii ce rezulta din însăși titulatura pentru prevenire, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și nu numai la o anumită categorie, respectiv cea a infracțiunilor de corupție, cum ar fi infracțiunile de luare și dare de mită, trafic de influență, etc. care se regăsesc în capitolul 3 secțiune a 2 a din Lg.78/2000, așa cum reținuse în mod greșit Curtea de Apel Brașov. Cu privire la acest aspect depune la dosar decizia ICCJ.

Reglementarea abordată de legiuitorul român este în concordanță cu acte internaționale foarte importante adoptate de către România și la care statul român este parte, respectiv Convenția penală din Cipru anunțată la Strasbourg din data de 27.01.1999, ratificată de România prin Legea 27/2002, publicată în MO nr. 65/30.01.2012.

De asemenea, în concordanță cu un alt act internațional important este Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției anunțată la New York din 31.10.2003, ratificată de către România prin Lg. 365/2004, publicată în M.O. la data de 9.10.2004.

Mai solicită să se observe că recurentului inculpat i s-a adus la cunoștință la momentul în care a fost citat cu mandat de aducere, citare care este legală și este permisă de Codul de procedură penală, având în vedere disp. art. 183 alin 2 C.p.p., natura și motivele acuzației.

Arată că ancheta la acel moment se afla la o fază incipientă și că în baza informațiilor care i s-au adus la cunoștință recurentului inculpat de către organul de urmărire penală, acesta era apt în mod rezonabil să dea explicații plauzibile cu privire la natura și motivele acestei acuzații, considerând că nu trebuie confundat acest moment procesual cu momentul prezentării materialului de urmărire penală, moment în care organul de urmărire penală are obligația să îi prezinte, dacă inculpatul dorește, întregul material de urmărire penală.

Apreciază, de asemenea, că trebuie avute în vedere și disp. art 91 ind 3 alin 4 C.p.p. în care se arată momentul în care procurorul este obligat să prezinte interceptările convorbirilor telefonice, și anume; la prezentarea materialului de urmărire penală procurorul este obligat să îi aducă la cunoștință inculpatului procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice, iar la cerere asigură ascultarea acestora, ori în acel moment procesual recurentul inculpat nu se afla la momentul prezentării materialului de urmărire penală.

Cu privire la acest aspect solicită să se aibă în vedere jurisprudența CEDO în interpretarea data de art. 5 paragraful 2, invocând cauza Saadi contra Marii Britanii, în care s-a arătat că în cazul în care o persoană este arestată întrucât este suspectată că ar fi comis o infracțiune nu se impune ca infracțiunile să fie comunicate într-o anumită formă și nici ca aceasta comunicare să constea într-o lipsă completă a acuzațiilor aduse împotriva sa.

Intr-o altă hotărâre pronunțată la data de 30.03.1989 de instanța europeană, respectiv cauza LAMY versus BELGIA, s-a arătat că este suficient ca persoana privată de libertate să fie

informata in termeni generali asupra motivelor privarii de libertate si a acuzatiilor aduse impotriva sa.

Obligatia de informare prevazuta in art.5 pgf 2 din CEDO nu presupune si dreptul de a consulta actele dosarului de catre acuzat sau de catre vreun reprezentant al acestuia.

Totodata solicita sa se constate ca instanta de fond in mod corect a dispus arestarea preventiva a inculpatului, intrucat in mod cumulativ sunt intrunite prevederile art 143 rap la art 148 lit f C.p.p., iar la dosarul cauzei exista mijloace de proba din care rezulta presupunerea rezonabila ca recurentul inculpat a savarsit fapta pentru care s-au formulat pana la acest moment procesual, actele de punere sub invinuire.

Aceste mijloace de proba se afla la dosarul de urmarire penala si constau in plangerea si declaratiile partii vatamate ..., plangere ce se coroboreaza cu procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate intre persoane implicate si intre acestea si alte persoane precum si redarea inregistrarilor audio video purtate in mediul ambiantal intre inculpat si partea vatamata, dar si intre acestia si alte persoane care au legatura cu obiectul cauzei, declaratiile martorilor ..., ..., ..

Din actele dosarului administrate pana la acest moment rezulta ca recurentul inculpat a abordat o conduita sistematica in initierea infractiunii pe care avea de gand sa o savarseasca. In acest context sunt relevate intalnirile care au avut loc in mod repetat si succesiv, menite a cultiva si a intretine starea de tensiune psihica a partii vatamate, facand referire la momentele din

Solicita sa se observe ca inculpatul a fost permanent animat de intentia de a reitera ideea si posibilitatea reala partii vatamate de ai compromite viata de familie si cariera profesionala, urmand sa il determine ca acesta sa-si exprime acordul in semnarea contractului de retransmisie intre RDS/RCS si Antena TV Group in conditii impuse, referitoare atat la durata derularii contractului cat si la dreptul acestuia. Totodata solicita sa se observe ca inculpatul a perseverat amplificand starea de temere a partii vatamate, elocventa fiind in acest sens intalnirea si redarea din

De asemenea solicita sa se observe si celelalte momente ale intalnirilor care rezulta din redarea convorbirilor telefonice si care se afla atasate la dosarul cauzei.

Totodata arata ca recurentul inculpat a urmarit cresterea graduala a starii de tensiunii a partii vatamate, acest lucru se poate observa din frecventa intalnirilor, din modalitatea de concepere a discutiilor si modalitatea de abordare a partii vatamate.

Invedereaza ca recurentul inculpat a facut dovada unei premeditati si a unei perseverente in asigurarea efectului folosului efectiv injust pe care îl urmarea consecvent.

In ceea ce priveste probele care au fost avute in vedere la momentul arestarii preventive in ceea ce il priveste pe inculpat, solicita sa se aiba in vedere ca acestea nu trebuie sa aiba aceeasi forta cu cele care sunt necesare pentru a se dispune trimiterea in judecata a inculpatului si cu atat mai putin eventual condamnarea acestuia, daca se va dispune trimiterea in judecata.

Din aceasta perspectiva considera ca sunt suficiente elemente obiective si concrete de natura a convinge un observator obiectiv, un magistrat independent, care sa il conduca la concluzia ca sunt intrunite conditiile art. 143 rap la art 148 lit f C.p.p

In ceea ce priveste pericolul concret pentru ordinea publica, solicita sa se aiba in vedere ca inculpatul s-a folosit de pozitia sa, chiar si de experienta sa profesionala, acesta fiind o persoana publica care conduce societatea Antena Group, entitate ce reuneste toate operatiunile companiilor Antena 1, Antena 2, Euforia, GSP TV, posturi de televiziune care realizeaza emisiuni de mare rezonanta asupra publicului.

Relevant ca modalitatea de comitere a faptelor, pentru mentinerea starii de tensiune a partii vatamate, este imprejurarea ca recurentul inculpat a urmat doua paliere in derularea elementului material al laturii obiective a infractiunii de santaj, pe de o parte, aducerea in prim plan in fata partii vatamate a unui contract semnat cu acea entitate B., suspectată de catre recurentul inculpat ca fiind mita, ori daca inculpatul avea aceasta suspiciune de ce nu a ales atunci sa dea

drumul pe post anchetei jurnalistice sau sa sesizeze parchetul, ori acesta după cum se poate observa din actele dosarului a ales o modalitate intermediara care a dus la punerea in miscare a actiunii penale impotriva acestuia pentru savarsirea infractiunii pentru care este cercetat.

Astfel, cele doua paliere urmate de inculpat, respectiv acel contract cu B. iar pe de alta parte stigerea litigiilor intre RDS/RCS si Antena TV Group, astfel incat tensiune si starea in care se afla victima, sa îi infranga victimei vointa psihica si sa dea drumul constrangerii derulate de catre inculpat.

Totodata solicita sa se aiba in vedere ca inculpatul s-a folosit de functia importanta pe care o detine in cadrul grupului, avand pozitia de a exercita o mare influenta asupra opiniei publice pentru a obtine beneficii materiale, valoarea folosului urmarit fiind extrem de ridicat.

Apreciaza ca in mod corect a retinut judecatorul fondului ca inculpatul contra deontologiei profesionale a profitat de avantajele faptului ca el este conducatorul unui important trust media, intelegand sa valorifice informatiile obtinute prin aceasta calitate in interesul sau si al companiei pe care o conduce îngrădindu-i libertatea psihica a partii vatamate.

De asemenea corect s-a retinut de catre judecatorul fondului ca beneficiind de pozitia sa acesta a profitat de impactul deosebit pe care îl poate avea asupra opiniei publice folosindu-se de acesta pentru desfasurarea unor activitati ce intra in sfera ilicitului penal.

Mai solicita sa se aiba in vedere caracterul continuat in care inculpatul a actionat, ceea ce denota in opinia sa, o activitate sporita de a folosi metode care sa ingreuneze eventuala verificare si tragere la raspundere penala, pozitia procesuala a inculpatului, nesincera, care nu se coroboreaza cu materialul probator administrat in cauza, ca initiativa savarsirii faptei ia apartinut in totalitate inculpatului si nu partii vatamate.

Pentru toate aceste motive, in baza art 385 ind 15 pct 1 lit b C.p.p. solicita respingerea recursului formulat de inculpat si mentinerea ca fiind legala si temeinica incheierea pronuntata de instanta de fond.

Inculpatul A.G.S., avand cuvantul, arata ca nu este adevarat faptul ca nu a fost sincer in data de ...2013, cand i-a spus partii vatamate ...faptul ca este singurul care detine acest contract si ca la momentul respectiv nu stia daca acel contract este in posesia unei alte institutii sau a unei alte persoane.

Precizeaza faptul ca Intact Publishing este o entitate fundamental diferita de Antena Group cu conducere separata si obiect de activitate separat.

De asemenea arata ca este bine cunoscut companiei ca intre el si directorul general Intact Publishing nu exista nici un fel de relatie de colaborare dat fiind faptul ca atunci cand a fost angajat in interiorul trustului l-a inlocuit pe acesta.

Cu privire la precizarea in incheierea pronuntata de instanta de fond ca starea de amenintare pe care a avut-o partea vatamata s-a instituit in data de ..., solicita sa se verifice inregistrările de la dosar pentru a se vedea ca nu a stiut nimic despre adresele pe care partea vatamata le-a trimis, ca nu avea cunostinta despre acestea si nu exista nici un fel de legatura intre el si persoana care a semnat aceste adrese.

Totodata arata ca nu a colaborat, nu colaboreaza si nu exista nici un fel de dovada in interiorul companiei ca in perioada in care detine mandatul de ... al Antenei Group, respectiv ani de zile, nu a exista o colaborare intre partea editoriala a Antenei Group si partea editoriala a Intact Publishing, fiind doua obiecte de activitate fundamental diferite.

Mai arata ca instanta de fond a retinut in mod gresit ca in calitatea pe care o are nu a dorit sa dea publicului informatia cu privire la contractul dintre B. si RCS/RDS si ca a aprobat realizarea respectivului promo pentru ca acea informatie trebuia sa ajunga in atentia publicului.

Mai mult decat atat, arata ca nu intelege de ce reprezinta pericol social doar pentru faptul ca exercita o functie intr-o companie in care nu are nicio functie si ca la Intact Publishing nu a exercitat nici un fel de functie si nu a interferat operational niciodata cu aceasta. Nu exista nici

o dovada din care sa rezulte ca a avut vreo intalnire sau vreo discutie telefonica sau ori ce schimb de informatii cu Intact Publishing

Mai arata ca in cadrul urmăririi penale in perioada foarte scurta in care a fost instiintat cu privire la aceasta situatie, respectiv pe data de2013 un organ de urmarire penala s-a prezentat la companie in jurul orelor 15.00 dar nu era in birou, a revenit in jurul orelor 20.00, fiind informat de colegii sai despre aceasta situatie, a luat numarul de telefon si personal l-a sunat pe respectivul domn, spunandu-i ca doreste sa se intalneasca pentru ai aduce la cunostinta respectiva citatie. Intalnire ar fi trebuit sa aiba loc in acea seara la ora 20.00, dar acea persoana i-a transmis ca nu poate sa se întâlneasca la ora 20.00 si de comun acord au convenit sa se intalneasca a doua zi la ora 16.00, dar a doua zi la ora 8.30 a fost ridicat din fata casei sale.

La parchet a dat toate lamuririle de care aveau nevoie pentru a lamurii aceasta situatie pe care o considera fundamental nedreapta.

Mai arata ca are un copil minor in intretinere si ca nu isi poate permite daca va fi judecat in stare de libertate sa nu colaboreze cu organele de cercetare intrucat isi doreste sa se lamureasca aceasta situatie.

TRIBUNALUL,

Prin Încheierea de şedinţă nr.22412/299/2013 din data de 31.05.2013 Judecătoria sector 1 Bucureşti în baza art.149/1 al.9 C.p.p. a admis propunerea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – DNA privind arestarea preventivă a inculpatului A.G.S. şi pe cale de consecinţă a dispus luarea acestei măsuri preventive privative de libertate faţă de inculpat (în baza art.149/1 al.10-12 C.p.p. rap. la art. 148 lit.f C.p.p.).

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut următoarele:

Prin cererea înregistrată sub nr. 22412/299/2013 Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie a solicitat emiterea mandatului de arestare preventivă privind pe inculpatul A.G.S. fiul lui, faţă de care, prin ordonanţa din data de 30.05.2013, emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie a fost dispusă măsura reţinerii pe o perioadă de 24 ore pentru săvârşirea infracţiunii prev. de art.194 alin.2 C.pen. rap. la art.131 din Legea nr.78/2000, constând, în esenţă, în aceea că:

În intervalul 16.04.2013 – 24.05.2013, inculpatul A.G.S., al S.A. ANTENA TV GROUP S.A. a constrâns, în mod repetat, partea vătămată ..., ..al S.C. RCS&RDS, ameninţându-l cu darea în vileag a unor fapte compromiţătoare pentru aceasta de natură a-i afecta viaţa personală şi cariera profesională. În această modalitate, cel în cauză a urmărit să-l determine pe ...să semneze în numele companiei RCS&RDS un contract având ca obiect retransmisia şi distribuţia prin satelit a programelor aparţinând ANTENA TV GROUP S.A. în condiţii prestabilite, respectiv pe o perioadă de 5 ani, valoarea acestuia fiind de 7,2 milioane euro/anual, ceea ce implica încasarea unui preţ de 0,6 euro/lunar/abonat.

Din actele şi lucrările dosarului, instanţa reţine că prin ordonanţa nr. 129/P/2013/30.05.2013, a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie a fost pusă în mişcare acţiunea penala pentru săvârşirea faptei expuse.

Instanţa reţine totodată că prin referatul nr. 129/P/2013/31.05.2013 Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie a solicitat emiterea mandatului de arestare preventivă faţă de inculpatul A.G.S. pe o perioadă de 29 de zile, începând cu data de 31.05.2013, până la data de 28.06.2013.

I. Cu privire la excepția de necompetență materială și după calitatea persoanei a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Departamentul Național Anticorupție și celelalte aspecte invocate de inculpat privind nelegalitatea propunerii de arestare preventivă, instanța a constatat următoarele:

În susținerea excepției, s-a invocat faptul că în cauză este aplicabil disp. art. 13 al. 4 din OUG nr. 43/2002, în care se prevede ca toate celelalte infracțiuni care sunt prevăzute de Legea nr. 78/2000, exceptând pe cele care au cauzat un prejudiciu mai mare de 200 000 euro sau al căror obiect material este mai mare de 10 000 euro, sunt de competența parchetelor obișnuite.

De asemenea, apărătorul inculpatului a invocat următoarele aspecte privind nelegalitatea propunerii de arestare preventivă: neîndeplinirea condiției prealabile luării măsurii arestării, aceea de ascultare a inculpatului, condiție prevăzută atât în cuprinsul articolului 150 alin.1 C.p.p., cât și în cuprinsul alineatului 1 al articolului 149¹ C.p.p., nemotivarea propunerii de arestare conform dispozițiilor art. 149 ind.1 alin.1 teza ultimă C.p.p., precum și nelegalitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale prin încălcarea disp. art. 183, art. 234, art. 235, art. 203 alin.2 și lipsa ascultării în prealabil, în calitate de învinuit.

Susținerile apărătorului inculpatului au fost redactate pe larg în practica prezentei încheieri, astfel încât instanța nu va mai relua aceste considerente.

Conform **art. 197 C.p.p.**, „nulitatea” nu este o excepție, ci o sancțiune procedurală care intervine în cazul încălcării dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal. Potrivit dispozițiilor codului de procedură penală, noțiunea juridică de „excepții”, în sensul propriu zis al acesteia, se referă la aspectele privind competența organelor judiciare, iar nu la nulități („excepția nulității”). Modalitatea juridică prin care se poate invoca necompetența organelor judiciare este „excepția de necompetență”, aceasta realizându-se prin formularea unei *cereri* prin care se ridică excepția de necompetență.

În acest sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție secția penală în cuprinsul deciziei nr.377 din 02.februarie 2010, astfel încât instanța califică *excepția de necompetență* invocată de inculpat ca fiind *cerere* de constatare a nelegalei sesizări a instanței cu propunerea de luare a măsurii de arestare preventivă.

Instanța apreciază că sunt neîntemeiate criticile formulate de inculpat și constată că este legal sesizată cu propunerea de luare a măsurii de arestare preventivă prin referatul nr. 129/31.05.2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Departamentul Național Anticorupție, pentru următoarele motive:

Cu privire la aplicarea dispozițiilor **art. 13 din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr.43 din 4 aprilie 2002** referitoare la competența Parchetului Național Anticorupție, acestea prevăd că procurorii specializați din cadrul Parchetului Național Anticorupție efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală în cazul infracțiunilor prevăzute în Legea nr. 78/2000.

Dispozițiile art. 13 alin. 1 din OUG nr. 43/2002, stabilesc două criterii în funcție de care se stabilește competența DNA-ului pentru infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000: criteriul valoric (art. 13 alin. 1 lit. a) și calitatea persoanei (art. 13 alin. 1 lit. b).

Potrivit art. 13 ind.1 din Legea nr. 78/2000, infracțiunea de șantaj prev. de art. 194 din C.pen. în care este implicată o persoană din cele prev. la art.1 se pedepsește cu închisoarea de la 7 la 12 ani. Conform art. 1 alin.1 lit.a, prezenta lege se aplică persoanelor care exercită o funcție publică, indiferent de modul în care au fost investite, în cadrul autorităților publice sau instituțiilor publice.

În prezentul dosar, inculpatul nu are vreuna dintre calitățile limitativ prevăzute de dispozițiile art. 13 alin. 1 lit. b din OUG nr. 43/2002. Prin urmare, singurul criteriu în funcție de care DNA-ul este competent este cel valoric.

Potrivit art. 13 alin. 1 lit. a din OUG nr. 43/2002 sunt de competența Parchetului Național Anticorupție, care funcționează la nivel național, infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, săvârșite dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o pagubă materială

mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro sau dacă valoarea obiectului sau sumei ce formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 100.000 euro.

Într-adevăr, infracțiunea de șantaj este o infracțiune de pericol prin care se încalcă libertatea fizică a persoanelor, nefiind necesar pentru existența infracțiunii ca persoana constrânsă să satisfacă pretențiile făptuitorului.

Cu toate acestea, dacă nu poate rezista constrângerii și victima satisface cererea făptuitorului, îi sunt încălcate și alte interese patrimoniale sau nepatrimoniale.

Astfel cum s-a statuat în literatura juridică, *obiectul material* al infracțiunii de șantaj nu trebuie confundat cu *folosul* realizat prin săvârșirea infracțiunii; acesta este o consecință, nu un aspect al infracțiunii de șantaj.

Ca atare, în urma săvârșirii infracțiunii de șantaj se poate produce un prejudiciu în patrimoniul persoanei vătămate, care *derivă* tocmai din săvârșirea infracțiunii prev. de art. 13 ind.1 din Legea nr. 78/2000, ca o *consecință* a realizării elementului material al infracțiunii.

Pentru aceste motive, s-a reținut că sunt îndeplinite cumulativ și cerințele prevăzute de art. 13 lit. a din O.U. G nr. 43/2002. cu privire la valoarea sumei ce formează obiectul infracțiunii mai mare decât echivalentul în lei a sumei de 100.000 euro.

Cu privire la susținerea inculpatului A.G.S. nu a fost ascultat de către procuror în calitatea sa de inculpat înainte de întocmirea referatului cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive, instanța nu o poate reține pentru următoarele motive:

Potrivit **art. 149¹ alin. 1 C.p.p.**, procurorul, din oficiu sau la sesizarea organului de cercetare penală, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 148, când considera că în interesul urmăririi penale este necesară arestarea inculpatului, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, întocmește propunerea motivată de luare a măsurii arestării preventive a inculpatului.

Potrivit **art. 150 alin.1 C.p.p.**, măsura arestării inculpatului, poate fi luată numai după ascultarea acestuia de către procuror și de către judecător, legiuitorul prevăzând aceasta obligație a organelor judiciare folosind conjuncția “și”, nefiind suficientă ascultarea numai de către procuror sau numai de judecător, pentru a putea fi interpretat textul legal în sensul acoperirii în instanță a neregularității rezultând din neaudierea inculpatului de către procuror, prin audierea inculpatului potrivit art. 149¹ alin. 7 C.p.p.

Instanța a constatat că necesitatea audierii inculpatului este prevăzută imperativ atât în cuprinsul articolului 150 C.p.p., în scopul asigurării dreptului la apărare al acestuia, cât și în cuprinsul alineatului 1 al articolului 149¹ C.p.p., care reglementează sesizarea instanței și procedura în fața acesteia de judecare a propunerii de luare a măsurii arestării preventive.

În cauza de față s-a pus în mișcare acțiunea penală la data de 30.05.2013 ora 19.10 (f... vol.... d.u.p.) și s-a emis ordonanța de reținere la aceeași dată la ora 19.35 (f.... vol.... d.u.p.).

La fila ...dosar de urmărire penală, vol. ... se află procesul verbal de aducere la cunoștință a punerii în mișcare a acțiunii penale încheiat la 30.05.2013 ora 19.25, în care există mențiunea că inculpatului i s-a adus la cunoștință conținutul ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, că inculpatul a arătat că *în raport de conținutul ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale care nu este diferit de cel al rezoluției de începere a urmăririi penale, reprezentând o reproducere fidelă a acesteia, fără să se aducă un element nou, dorește să dea o declarație completă și exactă întrucât nu are nimic de ascuns și în acest scop, solicită în mod expres procurorului să îi pună la dispoziție convorbirile care i se reproșează, pentru a da explicații și pentru a răspunde punctual și cu exactitate, în raport de cuvintele folosite în cadrul convorbirilor*.

Inculpatul are dreptul conferit de art. 70 alin.2 C.p.p. să opteze dacă dorește sau nu să dea declarații.

Deși inculpatul și-a manifestat voința de a da declarație în fața procurorului de caz, totuși a condiționat exercitarea acestui drept de prezentarea interceptărilor, solicitare care nu a putut fi

satisfăcută în acel moment procesual, date fiind principiile nepublicității și necontradictorialității specifice urmăririi penale. De aceea, organul de urmărire penală a apreciat că inculpatul se prevalează de dreptul la tăcere.

La filele ... dosar de urmărire penală, vol. ... există declarația de inculpat a numitului A.G.S. consemnată între orele ..., în care precizează că, *la acel moment procesual, nu dorește să dea nici un fel de declarație, rezervându-și dreptul de a da declarație pe parcursul procesului penal, după pregătirea apărării conform art. 6 alin.3 C.p.p.*

Având în vedere aceste aspecte, instanța a constatat că cel pentru care s-a formulat propunerea de arestare preventivă s-a prevalat de dreptul la tăcere, fiind respectată condiția ascultării inculpatului prevăzută imperativ în cuprinsul alineatului 1 al articolului 149¹ C.p.p. și art. 150 alin.1 C.p.p.

Deasemenea, instanța a constatat că propunerea de arestare preventivă a inculpatului A.G.S. este motivată în fapt și în drept, conform disp. art. 149 ind.1 alin.1 teza II C.p.p.

Cu privire la nelegalitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, inculpatul, prin apărător, a invocat încălcarea disp. art. 183, art. 234, art. 235, art. 203 alin.2 C.p.p. și lipsa ascultării în prealabil, în calitate de învinuit.

Dispozițiile art. 197 alin. 2 C.p.p., prevăd în mod expres și limitativ cazurile în care intervine nulitatea absolută, respectiv în cazul nerespectării dispozițiilor privind competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, compunerea acesteia și publicitatea ședinței de judecată, participarea procurorului, prezența învinuitului sau a inculpatului și asistarea acestuia de către apărător și efectuarea referatului de evaluare în cauzele cu infractori minori.

Având în vedere că inculpatul a invocat încălcarea altor dispoziții legale, nu sunt incidente dispozițiile art. 197 alin. 2 C.p.p., fiind vorba de încălcări ale dispozițiilor care atrag nulități *relative* în sensul disp. **art. 197 alin.1 C.p.p.** și care era necesar să fie invocate la momentul în care i s-a adus la cunoștință inculpatului că s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, moment în care inculpatul a fost asistat de apărător ales.

Drept consecință, sub toate aceste aspecte, instanța a constatat că este legal sesizată cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive, prin referatul nr. 129/31.05.2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Departamentul Național Anticorupție.

II. Cu privire la fondul cauzei, instanța a reținut următoarele:

Potrivit **art. 148 Cod procedură penală**, măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 Cod procedură penală și există vreunul din cazurile prevăzute la lit a-f. În cursul urmăririi penale, conform art. 149¹ Cod procedură penală, arestarea preventivă a inculpatului se dispune la propunerea motivată a procurorului.

Or, examinând propunerea de arestare formulată, în raport cu actele și lucrările dosarului, dar și cu dispozițiile legale în materie, se constată că aceasta este întemeiată, în cauză fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 143 Cod procedură penală și art. 148 lit. f Cod procedură penală.

Analizând și coroborând întregul material probator administrat în cauză, instanța a reținut **că sunt probe sau indicii temeinice, în sensul precizat de art. 68¹ Cod procedură penală**, că inculpatul A.G.S. a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, respectiv infracțiunea de șantaj în formă agravată menționată anterior, pentru care este cercetat, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 143 Cod procedură penală.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, atât la luarea, cât și la prelungirea măsurii arestării preventive, este suficient să existe *indicii* (și **nu** exclusiv probe indubitabile din care să rezulte vinovăția inculpatului) că inculpatul a săvârșit infracțiunea. În hotărârile Brogan c. Marii Britanii și Murray c. Marii Britanii, Curtea a arătat că art. 5 paragraf. 1 lit. c nu presupune ca autoritățile să dispună de probe suficiente pentru a formula acuzații încă

din momentul arestării. Rolul acestei măsuri trebuie să fie acela de a permite clarificarea sau, dimpotrivă, înlăturarea suspiciunilor. Faptele care suscită bănuieli nu au același nivel de certitudine cu cele care permit inculparea și, cu atât mai puțin, cu cele care permit condamnarea.

În speță, din datele existente rezultă presupunerea rezonabilă că inculpatul A.G.S. a săvârșit fapta, relevante sub aspectul îndeplinirii acestei condiții fiind mijloacele de probă administrate până în prezent: plângerea și declarațiile părții vătămate ... (filele ..., ..., ... vol.... d.u.p.), care se coroborează cu procesele-verbale de redare a înregistrărilor convorbirilor telefonice purtate între persoanele implicate și între acestea și alte persoane, precum și de redare a înregistrărilor audio-video a convorbirilor purtate în mediul ambiental între inculpat și partea vătămată, dar și între acestea și alte persoane care au legătură cu obiectul dosarului, efectuate în baza autorizațiilor emise de Judecătoria sectorului ... București, înscrisuri, declarațiile martorilor audiați în cauză: ... (filele ... vol.... d.u.p.), ... (filele ... vol.... d.u.p.), ... (filele ... vol... d.u.p.). Inculpatul, fiind audiat de instanța investită cu soluționarea propunerii de arestare nu a recunoscut săvârșirea faptei pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală.

Astfel, din **plângerea înregistrată la data de** la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, reiese că în data de ... **2013**, partea vătămată ... a fost contactată telefonic de inculpatul A.G.S. care i-a solicitat o întrevedere urgentă, împrejurare în care, în aceeași zi la ora ..., între cei doi s-a derulat o întâlnire în cadrul hotelului Cu acest prilej, inculpatul A.G.S. i-a adus la cunoștință lui ... că are în posesia sa un contract încheiat între S.C. RCS&RDS S.A., pe de o parte, și S.C. B. S.R.L. (al cărei asociat unic este numitul ...), pe de altă parte, contract semnat de partea vătămată în numele companiei pe care o reprezintă, valoarea totală a acestuia fiind de 3,5 milioane euro. Partea vătămată a mai arătat că, în accepțiunea inculpatului, contractul respectiv reprezintă, în realitate, o modalitate de a acoperi primirea cu titlu de mită a sumei de 3,5 milioane euro de numitul ... în schimbul căreia acesta din urmă a întreprins demersuri în a susține compania RCS&RDS în câștigarea licitației organizate de Liga Profesionistă de Fotbal privind transmiterea TV a meciurilor de fotbal disputate în cadrul din Ligii I. Inculpatul i-a comunicat părții vătămate că, pentru a nu iniția o campanie mediatică negativă la adresa sa, campanie care i-ar afecta viața personală și cariera profesională, ar trebui să accepte semnarea unui contract în numele societății pe care o reprezintă cu ANTENA TV GROUP S.A. având ca obiect retransmisia și distribuția prin satelit a programelor aparținând trustului menționat anterior pe o perioadă de 5 ani, la prețul de 0,6euro/abonat/lunar. Totodată, încheierea unui asemenea contract ar determina stingerea tuturor litigiilor existente între S.C. RCS&RDS S.A. și ANTENA TV GROUP S.A. În finalul discuției dintre inculpat și partea vătămată, s-a stabilit o viitoare întâlnire în data de2013, inculpatul sugerându-i lui ... să reflecteze asupra acestei situații.

Partea vătămată a precizat că discursul inculpatului a fost de natură a-i crea o stare de temere puternică că acesta își poate pune în aplicare amenințările, realizând că declanșarea unei campanii mediatiche denigratoare la adresa sa în cadrul căreia ar fi fost prezentată ca o persoană care oferă sume de bani ca mită pentru a obține încheierea unor contracte pentru compania RCS&RDS i-ar afecta viața personală. Totodată, partea vătămată a conștientizat că publicarea unor materiale compromițătoare în legătură cu activitatea pe care o desfășoară în cadrul companiei RCS&RDS ar avea impact negativ și asupra carierei sale profesionale întrucât ar fi creată o imagine denaturată asupra modului în care derulează acțiuni conform funcției pe care o îndeplinește în cadrul companiei, iar pe de altă parte, încheierea unui contract cu ANTENA TV GROUP S.A. în condițiile impuse de inculpat ar fi produs efecte financiare negative asupra societății pe care o administrează.

Din **procesele-verbale de redare a înregistrărilor convorbirilor telefonice și a înregistrărilor audio-video a convorbirilor purtate în mediul ambiental între inculpat și partea vătămată și între acestea și alte persoane care au legătură cu obiectul dosarului,**

efectuate în baza autorizațiilor emise de Judecătoria sectorului ... București, reies următoarele aspecte:

În cadrul întâlnirii desfășurate în ziua de2013, inculpatul A.G.S. reiterează ideea că are posibilitatea reală de a-i compromite viața de familie și cariera profesională, urmând să-l determine pe acesta să-și exprime acordul în semnarea contractului de retransmisie între S.C. RCS&RDS S.A. și ANTENA TV GROUP S.A. în condiții impuse referitoare atât la durata derulării contractului, cât și la prețul acestuia. Inculpatul i-a precizat părții vătămate că dacă nu reușește perfectarea contractului de retransmisie, va expedia adrese de informare atât către S.C. RCS&RDS, cât și către S.C. B. S.R.L. prin care va solicita relații privind împrejurările concrete de încheiere și derulare a contractului între cele două societăți, intenționând ca în intervalul următor de timp să dea publicității materialele compromițătoare pe care le deține la adresa sa sub forma unei anchete jurnalistice. De asemenea, inculpatul i-a explicat că îi acordă un ultim termen pentru a-i comunica poziția sa referitoare la semnarea contractului între S.C. RCS&RDS S.A. și ANTENA TV GROUP S.A.

La întâlnirea desfășurată în ziua de2013, inculpatul A.G.S. se prezintă având asupra sa o copie certificată cu mențiunea „conform cu originalul” a contractului încheiat între S.C. RCS&RDS S.A. și S.C. B. S.R.L., exprimându-și din nou convingerea că acest înscris este o formă de mituire a numitului Inculpatul îi prezintă părții vătămate contractul de asociere în participațiune, semnat la data de ... de ... în calitate de ... al S.C. RCS&RDS S.A. și actele adiționale ale documentului respectiv, comentând conținutul acestuia într-o manieră de natură a amplifica starea de temere a părții vătămate în scopul de a o determina pe aceasta să-și exprime acordul în semnarea contractului de retransmisie, în caz contrar urmând a fi făcute publice detalii referitoare la această faptă de corupție. Inculpatul corelează încheierea contractului cu S.C. B. S.R.L. cu înființarea postului de televiziune „DIGI”, pentru a adauga un element de presiune:

Inculpatul A.G.S. continuă cu ideea că, odată încheiat contractul de retransmisie, orice conflict, de orice natură, se va stinge în umbra unor clauze comerciale de protecție pe care le vor redacta avocații. Partea vătămată solicită, în cadrul acestei discuții, garanții în sensul de a nu exista această campanie de denigrare a persoanei sale în condițiile în care acceptă, în final, să semneze contractul de retransmisie în numele companiei RCS&RDS.

În finalul discuției inculpatul A.G.S. revine asupra contractului de retransmisie, menționând că perioada de derulare a acestuia va fi de 5 ani, iar prețul total de 20 milioane euro (4 milioane euro/anual).

Urmare a faptului că partea vătămată a primit la sediul RCS&RDS o adresă la care inculpatul a făcut referire cu prilejul întâlnirilor anterioare (**adresă emisă de Intact Publishing**, semnată de D.M. –) prin care se solicita informații privind contractul încheiat între RCS&RDS și S.C. B. S.R.L., în ziua de ...2013, ...și-a creat convingerea că inculpatul A.G.S. a început să-și pună în practică amenințările privind divulgarea unor fapte compromițătoare la adresa sa, întrucât nu reușise să precizeze un preț concret privind încheierea contractului de retransmisie. În paralel, posturile TV Antena 1 și Antena 3 difuzau știri tendențioase și spoturi la adresa companiei RCS&RDS.

În ziua de2013 partea vătămată ...s-a deplasat la biroul inculpatului, fiind intrigat de faptul că i-a fost expediată adresa respectivă, partea vătămată rugându-l pe inculpat să găsească o cale pentru a nu fi compromisă viața sa de familie.

(din aceste convorbiri reiese că inculpatul atrage atenția asupra gravității faptei de mită comisă de partea vătămată)

Totodată, inculpatul a purtat discuții și cu numita **V.C.R.** cu privire la adresa respectivă, emisă de Intact Publishing, astfel cum reiese din procesul verbal de redare a înregistrării convorbirii telefonice din ..., **ora ...**, inculpatul comunicându-i acesteia că: „...”.

Aceasta îi atrage atenția să aibă grijă: „.....”

După încheierea întâlnirii dintre inculpatul A.G.S. și partea vătămată ..., așa cum stabilise anterior, inculpatul o contactează telefonic pe numita V.C.R. relatându-i despre întâlnirea avută și manifestându-și mulțumirea că partea vătămată e speriată, astfel cum reiese din procesul verbal de redare a înregistrării convorbirii telefonice din ..., **ora ...** dintre inculpat și numita **V. C.R.**:

.....
Din procesul verbal de redare a înregistrării convorbirii telefonice din data de ..., **ora ...** dintre inculpat și **V.D.** reiese că este din nou abordată situația companiei RCS&RDS.
.....

În tot acest interval, prin intermediul posturilor de televiziune și al publicațiilor aparținând trustului de presă intact Media Group au fost difuzate și publicate **știri și articole** cu impact negativ asupra companiei RCS&RDS. În paralel, postul de televiziune „Antena 1” a difuzat, începând cu data de 09.05.2013 (ora 14:35) un **material promo** cu titlul „EXPLOZIV. MITĂ ÎN FOTBAL 3,5 MILIOANE EURO VIA ORADEA – BUCUREȘTI. ANCHETA JURNALISTICĂ ÎN CURÂND”

În cadrul întâlnirii desfășurate în ziua de2013 între inculpatul A.G.S. și partea vătămată ..., la cafeneaua amplasată în incinta hotelului „...”, inculpatul i-a solicitat ca de această dată să vină cu date „concrete” despre încheierea contractului de retransmisie prin satelit a programelor aparținând ANTENA TV GROUP S.A. Totodată, inculpatul o asigură pe partea vătămată că odată ce devin parteneri, în cuprinsul contractului de retransmisie vor fi inserate clauze ce vor proteja atât persoana, cât și compania RCS&RDS, iar întreaga activitate denigratoare va fi stopată. Deasemenea, inculpatul o asigură pe partea vătămată că încă nu au apărut materiale compromițătoare în spațiul public, nu s-a făcut referire la nume sau persoane, deși investigația jurnalistică a fost finalizată:

.....
În cadrul întâlnirii desfășurate în ziua de2013 între inculpatul A.G.S. și partea vătămată ..., inculpatul reliefează că deși subiectul principal al anchetei jurnalistice ar fi relația dintre RCS&RDS și Liga Profesionistă de Fotbal, efectele se vor răsfrânge și asupra părții vătămate întrucât este semnatarea acestui contract:

.....
În continuare, inculpatul îi relatează părții vătămate că a lucrat și el în această industrie, iar consecințele pot fi dezastruoase pentru negocieri dacă o persoană din cadrul RCS&RDS constituie subiectul unor știri compromițătoare riscând obținerea finanțării externe, aspect care constituie un nou element de presiune asupra părții vătămate. În accepțiunea inculpatului, singura soluție pentru evitarea efectelor negative asupra imaginii sale este semnarea contractului între S.C. RCS&RDS și ANTENA TV GROUP S.A., fapt pe care partea vătămată trebuie să-l explice și acționarului majoritar al societății, încheierea contractului fiind „o soluție comercială” de stingere a acestei situații. Inculpatul precizează că, în cazul perfectării contractului de retransmisie între S.C. RCS&RDS și ANTENA TV GROUP S.A. este dispus să-i înmâneze toate documentele compromițătoare pe care le deține cu privire la persoana sa, specificând că perioada contractului de retransmisie rămâne stabilită la 5 ani, prețul fiind de 4 milioane euro/anual.
.....

În cadrul întâlnirii desfășurate în ziua de2013, inculpatul, față de precizarea părții vătămate că nu îl poate convinge pe acționarul majoritar să încheie contractul, i-a replicat părții vătămate că în aceste condiții nu o mai poate ajuta și că nu poate face nimic mai mult, având sentimentul că nu se dorește perfecțarea contractului respectiv.:

.....

Instanța nu a putut reține declarațiile inculpatului A.G.S. conform cărora nu era implicat direct în investigația jurnalistică derulată cu privire la contractul între RSC&RDS și S.C. B. S.R.L., ci „Jurnalul Național”, deoarece la întâlnirea dintre inculpat și partea vătămată din2013 inculpatul a insistat că este singura persoană ce deține contractul respectiv, astfel încât să îi amplifice stare de temere persoanei vătămate. De asemenea, instanța nu poate reține declarațiile inculpatului conform cărora partea vătămată nu avea putere de reprezentare a societății RCS-RDS și, ca atare, nu ar fi putut încheia contracte în numele companiei. Această susținere nu se coroborează cu convorbirile interceptate în data de, din care reiese că inculpatul a insistat ca partea vătămată să formuleze un răspuns la adresa trimisă de Intact Publishing, susținând că nu poate delimita persoana lui ...de RCS&RDS tocmai datorită calității pe care o are acesta în cadrul companiei, fiind a... aceștia și semnatarul contractului cu S.C. B. S.R.L. Totodată, din discuțiile purtate între cele două părți reiese că inculpatul avea convingerea că partea vătămată îl poate influența pe acționarul majoritar RCS-RDS să încheie contractul despre care discutaseră în cadrul întâlnirilor.

Acestea fiind spuse, instanța a reținut că, în raport de circumstanțele cauzei, astfel cum au fost descrise mai sus, există fapte și informații apte să convingă un *observator obiectiv* că este posibil ca inculpatul A.G.S. să fi săvârșit infracțiunea pentru care este urmărit penal și, prin urmare, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 143 Cod procedură penală.

Tot astfel, s-a constatat că **inculpatul se află în situația prevăzută la art. 148 lit. f Cod procedură penală**, întrucât pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea comisă este închisoarea mai mare de 4 ani, respectiv de la 7 la 12 ani, și există probe că lăsarea inculpatului în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Sintagma „*pericol pentru ordinea publică*” desemnează o stare – și nu un fapt – ce ar putea periclita în viitor, după punerea în libertate a inculpatului, normala desfășurare a unui segment din relațiile sociale protejate în cadrul ordinii publice, respectiv cele privind *libertatea morală* a persoanei. Aceasta stare de pericol se deduce din datele existente în cauză, astfel cum au fost prezentate, privitoare la împrejurările și modul de desfășurare a activității infracționale. Raportat la împrejurările și modul de desfășurare a activității infracționale, cu siguranța gravitatea faptelor și limitele de pedeapsă prevăzute de lege nu pot constitui singurele temeiuri de apreciere asupra pericolului social pentru ordinea publică. Așa cum s-a statuat în mod constant în Jurisprudența CEDO, măsura arestării preventive este o măsură excepțională, astfel ca luarea, ca și menținerea ei, trebuie dispuse doar în cazuri temeinic justificate. Prezervarea ordinii publice este apreciată, însă, ca un element pertinent și suficient pentru privarea de libertate a unei persoane, dacă se bazează pe fapte de natură să arate ca eliberarea respectivei persoane ar tulbura în mod real ordinea publică. Este adevărat că pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social ca trasatură esențială a infracțiunii, dar aceasta înseamnă că aprecierea pericolului pentru ordinea publică trebuie făcută abstractiv de gravitatea faptei. Sub acest aspect instanța constată că, în speta, existența pericolului public rezulta din însuși pericolul social al infracțiunii de șantaj în formă agravată pentru care este cercetat inculpatul A.G.S., avându-se în vedere reacția publică la comiterea unei astfel de infracțiuni și posibilitatea comiterii unor fapte asemănătoare în lipsa unei reacții ferme față de cei bănuiți ca fiind autori. Prin urmare, la stabilirea pericolului public nu se pot avea în vedere doar date legate de persoana inculpatului, ci și date referitoare la fapta, date care în speta sunt de natură să crea un sentiment de insecuritate,

credința ca justiția nu acționează îndeajuns împotriva infracționalității, în lipsa luării măsurii arestării preventive.

Prin urmare, interesul public impune luarea măsurii preventive față de inculpat, pentru a asigura protecția cetățenilor împotriva unor astfel de fapte reprobabile, care le lezează dreptul de a fi informați cu profesionalism pe canalele mass-media.

Cu privire la persoana inculpatului A.G.S., instanța mai reține și faptul că acesta este o persoană publică, care conduce ANTENA GROUP, entitate ce reunește toate operațiunile companiilor Antena 1, Antena 2, Euforia și GSP TV, posturi de televiziune în cadrul cărora se realizează emisiuni cu mare rezonanță asupra publicului, dezbătând subiecte de larg interes.

Inculpatul, în loc să își dea acordul pentru difuzarea materialelor de presă în scopul informării publicului, a înțeles să dobândească prin aceasta avantaje financiare în mod ilicit, prin constrângerea părții vătămate să accepte condițiile care i-au fost impuse.

Inculpatul s-a folosit de funcția importantă pe care o deține în cadrul grupului Intact Publishing, aflându-se în poziția de a exercita o mare influență asupra opiniei publice, pentru a obține beneficii materiale, valoarea folosului urmărit de inculpat fiind extrem de ridicată. Instanța reține că inculpatul a exercitat acte diferite și variate de presiune asupra părții vătămate, menite să amplifice starea de temere a acesteia, în scopul de a obține perfectarea unui contract în condiții avantajoase.

Contrar deontologiei profesionale, inculpatul a profitat de avantajele faptului că este conducătorul unui important trust media, înțelegând să valorifice informațiile obținute în această calitate, în interesul său și al companiei pe care o conduce, îngrădind libertatea psihică a părții vătămate.

Beneficiind de poziția sa, a profitat de impactul deosebit pe care îl poate avea asupra opiniei publice, folosindu-se de acesta pentru desfășurarea unor activități ce intră în sfera ilicitului penal.

De asemenea, instanța are în vedere caracterul conspirativ în care a acționat inculpatul, care denotă o abilitate sporită de a folosi metode care să îngreuneze eventuala identificare și tragere la răspundere penală, dar și poziția sa procesuală nesinceră în ciuda materialului probator complex administrat în cauză. Conduita inculpatului care a negat săvârșirea faptei, în ciuda evidenței probelor, nu oferă garanții că, odată lăsat în libertate, ar adopta un comportament procesual corect.

Împotriva susmenționatei încheieri, în termen legal, inculpatul A.G.S. a promovat calea de atac a recursului; criticile recurentului-inculpat vizează următoarele aspecte:

1) greșita apreciere făcută de prima instanță asupra competenței materiale și după calitatea persoanei a Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție – DNA în formularea propunerii de arestare preventivă;

2) nelegalitatea referatului conținând propunerea de luare a măsurii arestării preventive față de inculpat, sub aspectul neîndeplinirii condițiilor art.149/1 al.1 C.pr.pen și art.150 al.1 C.pr.pen., privitoare la ascultarea inculpatului de procuror anterior momentului formulării propunerii de arestare preventivă;

3) nemotivarea hotărârii sub aspectul neindicării motivelor pentru care desfășurarea urmăririi penale ar putea fi împiedicată în ipoteza în care inculpatul s-ar afla în stare de libertate, precum și față de faptul că încheierea atacată nu conține o stare de fapt proprie, ci se limitează doar la reproducerea în extenso a conținutului referatului cu propunere de arestare preventivă;

4) inexistența probelor ori indiciilor temeinice care să ateste posibilitatea săvârșirii de către inculpat a unei fapte prevăzute de legea penală;

5) greșita apreciere asupra pericolului concret pentru ordinea publică și legat de aceasta împrejurarea constând în aceea că instanța nu a avut în vedere alternativa conferită de lege privind luarea unei măsuri neprivative de libertate:

Examinând încheierea recurată prin prisma criticilor formulate și sub toate aspectele de fapt și de drept conform disp.art.385/6 al.3 C.pr.pen, dispozițiuni care reglementează caracterul devolutiv al acestei căi de atac, tribunalul constată următoarele:

- 1) Critica privitoare la pretinsa greșită apreciere făcută de prima instanță asupra competenței materiale și după calitatea persoanei a Parchetului Inaltei Curți de Casație și Justiție – DNA în formularea propunerii de arestare preventivă față de inculpatul A.G.S. este privită de tribunal ca neîntemeiată.

Astfel, în acord cu prima instanță tribunalul observă că, în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art.13 din OUG nr.43 din 4.12.2002 referitoare la competența Parchetului National Anticorupție, acestea prevăd că procurorii specializați din cadrul Parchetului National Anticorupție efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr.78/2000.

În secțiunea a 3-a din Legea 78/2000, secțiune în cuprinsul căreia sunt reglementate infracțiunile asimilate infracțiunilor de corupție la art.13 ind.1 este menționată infracțiunea de șantaj, prevăzută de art.194 din Codul penal „în care este implicată o persoană din cele prevăzute la art.1”, pedeapsa prevăzută de legiuitor pentru această infracțiune fiind închisoarea de la 7 la 12 ani.

Conform prevederilor art.1 alin.1 lit.b din Legea 78/2000 această lege se aplică persoanelor care îndeplinesc , permanent sau temporar, potrivit legii, o funcție sau o însărcinare , în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența în cadrul agenților economici.

Tribunalul reține că necesitatea calității speciale de „persoane implicate” în săvârșirea infracțiunii este prevăzută imperativ în cuprinsul art.13 ind.1 din Legea 78/2000, această calitate specială putând-o avea oricare dintre subiecții infracțiunii fie ei activi, fie pasivi, întrucât prin lege nu se face distincție.

Prin urmare, în ipoteza în care sunt întrunite elementele de conținut constitutiv ale infracțiunii de șantaj prev. de art.194 din Codul penal, iar în cauza este implicată o persoană dintre cele prevăzute la art.1 sub aspectul încadrării juridice a faptei (și nu al competenței) sunt incidente prevederile art.13 ind.1 din Legea 78/2000 (infracțiune asimilată infracțiunilor de corupție).

În prezenta cauză, determinat de calitatea atât a subiectului activ (... al SC Antena TV Group SA) cât și a subiectului pasiv (... al SC RCS & RDS), persoane ce se regăsesc în categoria celor menționate de prevederile art.1 lit.b din Legea 78/2000 și raportat la natura infracțiunii ce se presupune a fi comisă (infracțiunea de șantaj prev. de art.194 din Codul penal) sub aspectul încadrării juridice a faptei sunt incidente prevederile art.13 ind.1 din Legea 78/2000.

În al doilea rând, practica judiciară a Inaltei Curți de Casație și Justiție este constantă în a aprecia că, în conformitate cu principiul ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus, sintagma „infracțiuni de corupție” se referă la toate infracțiunile prevăzute de Legea 78/2000, inclusiv infracțiunile asimilate celor de corupție, precum șantajul, prevăzut de art.13 ind.1 din lege și nu numai, infracțiuni la care se face referire în Secțiunea a 2-a din lege.

Cât privește competența Departamentului National Anticorupție, prevederile art.13 al.1 din OUG 43/2002 statuează că sunt de competența acestui Departament infracțiunile prevăzute în Legea 78/2000 săvârșite în condițiile menționate la lit.a) și respectiv lit.b) ale acestui articol, prin care se instituie un criteriu valoric și respectiv un criteriu ce ține de calitatea persoanei.

Prima instanță a constatat că Parchetul de pe lângă Inalta Curte de Casație și Justiție – DNA are competența materială de a soluționa prezenta cauză în temeiul criteriului prevăzut de art.13 al.1 lit.a din OUG 43/2002, valoarea sumei de bani ce a făcut obiectul infracțiunii fiind mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro (deși în considerentele încheierii la fila 10 vero alin.4 se menționează suma de 100.000 euro este vorba evident de o eroare materială).

Fiind o normă de procedură și nu de drept substanțial, este firesc ca termenul folosit în cuprinsul acestei norme să nu fie echivalent celui de obiect material specific dreptului penal material.

De altfel, sintagma „obiect al infracțiunii” nu este utilizată întotdeauna de legiuitor cu sensul de obiect material nici în cuprinsul reglementărilor de drept penal substanțial, – dispozițiile art.254 al.3 C.p. fac referire la bunurile și banii care au făcut obiectul infracțiunii de luare de mită în condițiile în care luarea de mită este de asemenea o infracțiune de pericol ca și infracțiunea de șantaj.

Luându-se în considerare structura Legii nr.78/2000 ca lege de drept substanțial și a OUG 43/2002 ca lege procesuală și apelând la aplicarea raționamentului *reductio ad absurdum*, tribunalul constată că din conținutul art.13 al.1 lit.a din OUG nr.43/2002 ultima teză rezultă că legiuitorul a folosit criteriul valoric al sumei de 10.000 euro ca mijloc obiectiv de apreciere a gravității faptei – intenționând astfel să treacă în competența DNA acele infracțiuni de o gravitate mai ridicată, ce se reflectă în chiar cuantumul sumei vehiculate.

Acest criteriu este aplicabil și infracțiunii de șantaj prevăzute de art.13 ind.1 din Legea 78/2000, conform criteriilor utilizate de legiuitor această faptă fiind mai gravă în situația în care suma vehiculată ori bunul sau echivalentul valoric al folosului necuvenit este mai mare de 10.000 euro.

O altă concluzie conduce la rezultate absurde : a aprecia că acest criteriu , al valorii obiectului infracțiunii, nu s-ar aplica în cazul infracțiunii prev. de art.13 ind.1 din Legea 78/2000 ar conduce la concluzia că niciodată această infracțiune. nu ar cădea în competența DNA, întrucât, conform interpretării doctrinare, această infracțiune nu are în niciun caz un obiect material, altul decât corpul persoanei.

2) Și cea de-a doua critică formulată de recurentul inculpat, vizând nelegalitatea referatului conținând propunerea de luare a măsurii arestării preventive față de inculpat sub aspectul neîndeplinirii condițiilor art.149/1 al.1 C.pr.pen. și art.150 al.1 C.pr.pen privitoare la ascultarea inculpatului de procuror anterior momentului formularii propunerii de arestare preventiva este privită de tribunal ca neîntemeiată.

Astfel cum rezultă din analiza conținutului dispozițiilor art.149/1 C.pr.pen. întocmirea propunerii de arestare presupune audierea prealabilă a învinuitului sau inculpatului, asistat de apărător . Norma indicată nu precizează obiectul audierii – astfel că sub acest aspect își găsesc aplicabilitatea dispozițiile generale prevăzute de art.70 C.p.p., text de lege care reprezintă norma generală ce reglementează modul de luare a declarațiilor învinuitului sau inculpatului, obiectul și drepturile persoanei audiate.

Privitor la susținerea inculpatului, prin apărător ales, în sensul că procurorul trebuie să aducă la cunoștința învinuitului sau inculpatului împrejurarea că urmează a se dispune reținerea acestuia ori a se întocmi propunere de arestare, tribunalul constată că art.149/1 al.1 C.pr.pen.nu reglementează o atare condiție, asigurarea dreptului la apărare și respectarea principiului aflării adevărului realizându-se prin audierea cu privire la faptă și învinuire.

Tribunalul observă că la fila 14 d.u.p vol.I se află procesul verbal de aducere la cunoștință a punerii în mișcare a acțiunii penale încheiat la 30.05.2013 ora 19.25, în care există mențiunea că inculpatului i s-a adus la cunoștință conținutul ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, că inculpatul a arătat că *în raport de conținutul ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale care nu este diferit de cel al rezoluției de începere a urmăririi penale, reprezentând o reproducere fidelă a acesteia, fără să se aducă un element nou, dorește să dea o declarație completă și exactă întrucât nu are nimic de ascuns si in acest scop, solicită în mod expres procurorului să îi pună la dispoziție convorbirile care i se reproșează, pentru a da explicații si pentru a raspunde punctual si cu exactitate, in raport de cuvintele folosite in cadrul convorbirilor.*

Totodată, la filele 10-11 vol.I d.u.p. se află declarația inculpatului A.G.S. în care acesta precizează că, la acel moment procesual nu dorește să dea niciun fel de declarație, rezervându-și dreptul de a da declarație pe parcursul procesului penal, după pregătirea apărării, conform art.6 al.3 C.p.p..

Prin urmare, inculpatul a condiționat darea de declarații de prealabila soluționare a unor cereri și totodată a menționat, așa cum am arătat anterior, că la acel moment procesual nu dorește să dea declarație, rezervându-și acest drept pentru un moment ulterior, astfel încât invocarea nerespectării disp.art.149/1 al.1 C.pr.pen. prin aceea că anterior dispunerii măsurii reținerii și a întocmirii referatului cu propunere de arestare preventivă nu a fost audiat nu este fondată, tribunalul în acord cu prima instanță apreciind că inculpatul s-a prevalat, la momentele menționate de dreptul la tăcere.

Curtea Europeană a decis ca, în pofida faptului că art.6 paragraful 2 din Convenție nu menționează expres dreptul la tăcere și dreptul de a nu contribui la propria sa incriminare (nemo tenetur se ipsum accusare) acestea sunt reguli internaționale general recunoscute, care sunt de esența noțiunii de „proces echitabil” consacrat de art.6 (în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului 8.02.1996 Afacerea Murray c.Regatul Unit, CEDO, 17.12.1996 Afacerea Saunders c.Regatul Unit).

Prezumția de nevinovăție implică pentru acuzat dreptul de a propune probe în apărarea sa și acela de a nu depune mărturie contra lui însuși. Acestea figurează în art.14 paragraf 3 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice în care se arată că „orice acuzat are dreptul să nu fie forțat să depună mărturie contra lui însuși sau să-și recunoască vinovăția”.

Cât privește sancțiunea aplicabilă în ipoteza neaudierii inculpatului de către procuror anterior momentului formulării propunerii de arestare preventivă, tribunalul observă că, în chiar cuprinsul încheierii din 13.03.2009 a Curtii de Apel Ploiești, depusă de inculpat, prin apărător ales, în susținerea acestui motiv de recurs, se menționează că o atare încălcare a normelor procedurale (care pentru argumentele anterior dezvoltate nu se regăsește în prezenta cauză) atrage nulitatea relativă a actului procesual (referatul cu propunere de arestare preventivă).

Ori, în prezenta cauză se observă că, chiar și în ipoteza în care s-ar reține că nu s-a procedat la audierea inculpatului, potrivit art.143 al.1 C.pr.pen, în momentul reținerii, cu privire la reținere și nici după punerea în mișcare a acțiunii penale în vederea formulării propunerii de arestare preventivă prin încălcarea acestor dispoziții legale care reglementează desfășurarea procesului penal, nu s-a adus inculpatului nicio vătămare care nu ar putea fi înlăturată decât prin anularea acelui act (referatul cu propunere de arestare preventivă) câtă vreme, pe de o parte inculpatul a fost audiat atât de prima instanță, cât și de instanța de recurs, iar pe de altă parte, anularea actului nu este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

3) Cea de-a treia critică formulată de inculpat, prin apărător ales, vizând pretinsa nemotivare a hotărârii recurate sub aspectele menționate la momentul prezentării în prezenta a criticilor aduse încheierii primei instanțe este privită de tribunal ca neîntemeiată.

Astfel, instanța de recurs observă că hotărârea primei instanțe cuprinde mențiuni ample privitoare la infracțiunea pentru care inculpatul este cercetat, încadrarea juridică a faptelor, existența probelor sau indiciilor temeinice în sensul precizat de art.68/1 C.pr.pen. ce fundamentează presupunerea că inculpatul A.G.S. este presupusul autor al faptelor pentru care este cercetat, motivele pentru care judecătorul a apreciat că sunt îndeplinite condițiile legale pentru luarea măsurii arestării preventive.

Totodată, prima instanță a analizat punctual toate aspectele invocate de inculpat, prin apărător ales, privind nelegalitatea propunerii de arestare preventivă: excepția de necompetență materială și teritorială a Parchetului Inaltei Curți de Casație și Justiție – DNA, încălcarea prevederilor art.149/1 al.1 C.p.p., nemotivarea propunerii de arestare preventivă, nelegalitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale.

Susținerea inculpatului, prin apărător ales, ca motiv de nelegalitate a faptului că hotărârea primei instanțe „nu conține o stare de fapt proprie , ci se limitează doar la reproducerea referatului cu propunere de arestare preventivă” nu poate fi reținută câtă vreme situația de fapt nu s-a modificat cu nimic de la momentul sesizării instanței cu propunerea de arestare preventivă până la cel la care instanța a hotărât în sensul celor menționate în încheierea recurată, astfel că nu se poate reproșa primei instanțe faptul că nu a redat cu alte cuvinte o situația de fapt identică celei din conținutul referatului.

Totodată, împrejurarea că judecătorul și-a însușit argumentele prezentate în referatul cu propunere de arestare, nu constituie de plano o deficiență a hotărârii din care rezultă în mod cert analiza proprie realizată de instanță a actelor dosarului.

4) Și cea de-a patra critică formulată de inculpat, prin apărător ales, având ca obiect inexistența probelor sau indiciilor temeinice care să ateste posibilitatea săvârșirii de către inculpat a unei fapte prevăzute de legea penală este privită de tribunal ca neîntemeiată.

Astfel, în acord cu prima instanță, Tribunalul reține existența de indicii temeinice, de date din care rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează urmărirea penală (inculpatul A.G.S.) are calitatea de autor al faptei ce realizează elementele de conținut constitutiv al infracțiunii de șantaj în formă agravantă, relevante sub aspectul îndeplinirii acestei condiții fiind mijloacele de probă administrate până în prezent: plângerea și declarațiile părții vătămate ... (filele ..., ..., ... vol.... d.u.p.), care se coroborează cu procesele-verbale de redare a înregistrărilor convorbirilor telefonice purtate între persoanele implicate și între acestea și alte persoane, precum și de redare a înregistrărilor audio-video a convorbirilor purtate în mediul ambiental între inculpat și partea vătămată, dar și între acestea și alte persoane care au legătură cu obiectul dosarului, efectuate în baza autorizațiilor emise de Judecătoria sectorului ... București, înscrisuri, declarațiile martorilor audiați în cauză: ... (filele ... vol....d.u.p.), ... (filele ... vol.... d.u.p.), ... (filele ... vol....d.u.p.).

De altfel, prin jurisprudența sa constantă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat cu valoare de principiu , că faptele care suscită bănuiele nu prezintă același nivel de certitudine cu cele care permit inculparea și, cu atât mai puțin, cu cele care permit condamnarea.

Prezumția rezonabilă de comitere a unei infracțiuni, în general, se desprinde sau nu din probele dosarului , iar stabilirea certă a situației de fapt , încadrării juridice a faptelor și vinovației inculpatului sunt aspecte ce țin de etapa cercetării judecătorești.

Examinând (așa cum am menționat anterior) îndeplinirea în concret a condițiilor prev. de art.143 C.pr.pen. pentru luarea măsurii arestării preventive se constată că în mod întemeiat și riguros argumentat prima instanță a concluzionat în sens afirmativ, la dosar existând probe și indicii temeinice ce nasc bănuiala plauzibilă și rezonabilă , aptă a convinge un observator obiectiv că inculpatul a comis o infracțiune pentru care este cercetat și pentru care s-a solicitat arestarea.

A susținut inculpatul, prin apărător ales, faptul că în prezenta cauză , sub aspectul încadrării juridice a faptei, în mod greșit s-a reținut infracțiunea de șantaj câtă vreme, în opinia acestuia, lipsește elementul material al laturii obiective a infracțiunii. Astfel s-a reținut în sarcina inculpatului că ar fi exercitat acte de constrângere asupra părții vătămate ...pentru a-l determina pe acesta să încheie un contract de retransmisie între SC Antena TV Group SA și SC RDS & RCS , în condiții prestabilite de inculpat fără a se avea în vedere pe de o parte faptul ca acest contract nu s-a încheiat , iar pe de altă parte, faptul că partea vătămată nu avea puterea decizională în privința încheierii acestui contract.

Tribunalul constata neîntemeiate argumentele recurentului și greșit raționamentul acestuia prin care, pornindu-se de la elementul material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj se ajunge la consumarea infracțiunii, trăgându-se o concluzie eronată.

Astfel, sub aspectul elementului material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj acesta se realizează printr-o acțiune de constrângere exercitată asupra unei persoane.

Constrângerea trebuie să fie exercitată prin violentă sau amenințare și trebuie să aibă ca obiect determinarea victimei să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva.

În prezenta cauză, elementul material al laturii obiective s-a realizat printr-o acțiune de constrângere a părții vătămate de către inculpat, constrângere exercitată prin amenințare, amenințarea presupunând efectuarea de către inculpat a unui act de natură să inspire victimei temerea că, în viitor aceasta (familia sa) urmează să suporte un rău, constând în săvârșirea unei fapte păgubitoare având accepțiunea de la art.193 C.p. (publicarea unor materiale compromițătoare în legătura cu activitatea pe care ...o desfășoară în cadrul companiei RCS & RDS și anume a unui contract intervenit între această companie și SC B. SRL).

Pentru existența infracțiunii de șantaj este necesar ca pericolul la care se vede expusă victima să fie unui viitor, și nu iminent, iar rezultatul amenințării (în acest caz) urmărit de făptuitor să fie distanțat în timp de actul constrângerii.

Cât privește momentul consumării infracțiunii, acesta se află situat la momentul exercitării constrângerii prin amenințare (sau violență) moment în care se produce urmarea socialmente periculoasă constând în încălcarea libertății morale a victimei, neavând relevanță sub aspectul încadrării juridice a faptei împrejurarea învederată de inculpat, constând în neperfectarea contractului de retransmisie între acele două societăți, în condiții prestabilite de inculpat.

Sub aspectul laturii obiective folosul urmărit de făptuitor poate fi de orice natură (în prezenta cauza încheierea contractului de retransmisie) pentru sine ori pentru altul și să provină de la orice persoană nu numai de la cel constrâns, deoarece scopul prevăzut de lege nu este păgubirea victimei ci aceea al dobândirii unui folos, legiuitorul înțelegând să incrimineze modul injust prin care se urmărește obținerea folosului, astfel încât infracțiunea de șantaj există chiar dacă folosul este just. Ori, sub acest aspect, în raport de calitatea părții vătămate de ... al RCS & RDS, aceasta chiar dacă nu avea puterea decizională avea aptitudinea, prin natura funcției sale și poziția în cadrul companiei să influențeze deciziile luate de această companie.

5) Tribunalul constată însă caracterul întemeiat, fondat al recursului promovat de inculpat sub aspectul ultimei critici și anume greșita apreciere asupra pericolului pentru ordinea publică și legat de aceasta împrejurarea constând în aceea că prima instanța nu a avut în vedere alternativa conferită de lege privind luarea unei măsuri neprivative de libertate.

Astfel cum am menționat anterior, aspectele reținute de către prima instanța în încheierea supusă actualului control de legalitate, cum că în actualul stadiu procesual subzistă indiciile temeinice privind presupunerea că inculpatul a comis o faptă penală sancționată de legiuitor cu pedeapsa mai mare de 4 ani, au fost însușite de tribunal, deoarece ele au fundamentare faptică în probatoriul cauzei.

Privitor însă la aspectele reținute de către instanța de fond în argumentarea soluției promovate, în sensul că inculpatul prezintă pericol social concret pentru ordinea publică, fiind îndeplinite cerințele art.148 lit.f C.pr.pen acestea nu pot fi însușite de tribunal, motivat de faptul că nu au o fundamentare faptică în probatoriul cauzei și contravin dispozițiilor legale în materia arestării preventive.

Pentru a se realiza cerința înscrisă în art.148 lit.f C.pr.pen. se impune îndeplinirea cumulativă a două condiții, respectiv cea referitoare la pedeapsă, cât și cea referitoare la pericolul concret pentru ordinea publică. Potrivit dispozițiilor art.148 și art.136 C.pr.pen. la alegerea măsurii preventive, judecătorul va ține seama de gradul de pericol social al faptei, în raport cu care există presupunerea rezonabilă că a fost comisă de cei vizați și totodată, de sănătatea, vârsta, antecedentele și ale situații privind persoana față de care se ia măsura, precum și de scopul măsurii ce urmează a fi dispusă; referitor la scopul luării unei măsuri preventive acesta constă în asigurarea bunei desfășurări a procesului penal ori împiedicarea sustragerii învinutului sau inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dezvoltat patru motive fundamentale pentru a justifica arestarea preventivă a unui acuzat suspectat că ar fi comis o infracțiune.: pericolul ca acuzatul să fugă (Stogmuller împotriva Austriei, Hotărârea din 10.11.1969 seria A nr.9 § 15); riscul ca acuzatul, odată repus în libertate să împiedice administrarea justiției (Wemhoff împotriva Germaniei, Hotărârea din 27.05.1968, seria A nr.7 § 14), să comită noi infracțiuni (Matzenetter împotriva Austriei, Hotărârea din 10.11.1969, seria A nr.10 § 9) sau să tulbure ordinea publică (Letellier împotriva Franței, Hotărârea din 26.06.1991, seria A nr.207 § 51 și Hendriks împotriva Olandei (dec) nr.43.701/04, 5.07.2007).

Tribunalul observă că argumentul instanței de fond în fundamentarea soluției de luare a măsurii arestării preventive față de inculpat și anume „conduita inculpatului care a negat săvârșirea faptei, în ciuda evidentei probelor nu conferă garanții că, odată lăsat în libertate, ar adopta un comportament procesual corect”, contravine dispozițiilor legale interne anterior menționate precum și jurisprudenței CEDO, scopul luării unei măsuri preventive privative de libertate neputând fi, în lumina reglementărilor naționale și internaționale în nici un caz determinarea învinutului sau inculpatului să adopte o conduită care să fie apreciată ca sinceră în raport de probatoriul cauzei.

Tribunalul constată că în prezenta cauză nu există probe care să contureze previzibilitatea unei conduite negative a inculpatului îndreptată împotriva bunei desfășurări a procesului penal, cu atât mai mult cu cât din actele dosarului nu rezultă că lăsarea în libertate a acestuia ar produce o vătămare esențială și substanțială a ordinii publice și nici gradul de previzibilitate și probabilitate a perturbărilor.

Existența pericolului concret pentru ordinea publică se impune a se stabili nu doar funcție de criteriile reținute de prima instanță (natura și gravitatea faptei relevată de limitele de pedeapsă, determinarea unei stări de neîncredere a opiniei publice în exercitarea atribuțiilor organelor judiciare, protecția cetățenilor împotriva unor astfel de fapte reprobabile) dar și de elemente ce țin de persoana inculpatului, astfel după cum acestea sunt prevăzute de art.136 al.8 C.p.p.

În cauză nu există probe certe în sensul că inculpatul persoană lipsită de antecedente penale, cu familie organizată, un loc de muncă ce îi permite obținerea de venituri substanțiale în mod licit, ce ocupă o anumită poziție în societate – reprezintă, în stare de libertate un pericol concret pentru ordinea publică; buna desfășurare a procesului penal nu presupune privarea de libertate a inculpatului, cu atât mai mult cu cât nu există probe în sensul ca s-ar sustrage de la urmărirea penală sau ar încerca să zădărnicească aflarea adevărului.

Cu privire la tulburarea ordinii publice, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului riscul producerii acestei tulburări nu trebuie să fie apreciat în mod abstract, motivarea instanței cu privire la dispunerea asupra măsurii arestării preventive limitându-se la o referire la natura infracțiunii în cauză; publicitatea nu poate fi decisivă în determinarea de către instanțele naționale a posibilei „tulburări a ordinii publice” (Johannes Joseph Marie Elise, Hendriks c Olandei, 5.07.2007).

Privitor la motivarea primei instanțe, în sensul că natura faptei pentru care este cercetat inculpatul coroborată cu lăsarea acestuia în libertate ar „crea un sentiment de insecuritate, credința că justiția nu acționează îndeajuns împotriva infracționalității, în lipsa luării măsurii arestării preventive” tribunalul constată (și nădăjduiește) că sentimentele de securitate și încredere a societății în organele statului presupun aplicarea de către acestea cu promptitudine și fermitate a dispozițiilor legale, aceasta implicând inclusiv individualizarea măsurilor preventive ce se impun a fi dispuse cu privire la persoanele despre care există presupunerea rezonabilă că au comis infracțiuni, astfel încât acestea să asigure atât un climat de calm, de securitate și echilibru în societate cât și încrederea acestora în reacția autorităților, dar fără a se încălca dreptul la libertate al individului, astfel cum se impune a fi într-o societate ce se dorește a fi cu adevărat democratică.

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a subliniat obligația instanțelor naționale confruntate cu soluționarea unei propuneri de luare a măsurii arestării preventive de a lua în considerare măsurile alternative prevăzute de legislația națională. Astfel, în cauza Jiga c. României, statul român a fost sancționat pentru faptul că instanțele interne au refuzat să analizeze argumentele prezentate de partea interesată cu privire la profilul său personal și la situația sa familială, precum și posibilitatea dispunerii unei măsuri alternative arestării preventive, deși art.5 parag.3 prevede ca autoritățile să ia în considerare astfel de măsuri preventive în cazul în care situația se pretează la acestea, iar acuzatul prezintă garanții referitoare la prezentarea sa la proces.

Totodată, jurisprudența CEDO a subliniat faptul că riscul de eschivare al unui acuzat trebuie să fie evaluat în contextul factorilor care au legătură cu caracterul persoanei, valorile sale morale, locuința sa, ocupația sa, bunurile acestuia, legăturile familiale și cu toate tipurile de legături cu statul în care el este urmărit. Riscul aplicării unei sancțiuni severe și temeinicia probelor pot fi relevante, dar nu sunt, prin sine, decisive, iar posibilitatea obținerii garanțiilor ar putea fi folosită pentru a compensa orice risc (Neumeister v. Austria, hotărârea din 27.06.1968, seria A nr.8 § 10).

Analizând cauza în ansamblu și fără a nega gravitatea infracțiunii de comiterea căreia este acuzat inculpatul, ținându-se seama de circumstanțele concrete ale cauzei, precum și de datele ce caracterizează persoana inculpatului (lipsa antecedentelor penale, ocupația acestuia – ... al SA Antena TV Group SA, faptul că are ..., obține venituri în mod licit) tribunalul constată și urmează a respinge ca neîntemeiată propunerea de arestare preventivă în ce-l privește pe inculpatul A.G.S., evident ca o consecință a aprecierii ca fondat a recursului promovat de inculpat și casării hotărârii recurate.

Având în vedere obligația instanțelor naționale confruntate cu soluționarea unei propuneri de luare a măsurii arestării preventive de a lua în considerare măsurile alternative prevăzute de legislația națională (concluzie ce se desprinde așa cum am arătat și din jurisprudența CEDO : cauza Jiga c. României, 16.03.2010, mutatis mutandis: Scundeanu c. României 15.03.2010 § 87; Becciev c. Moldovei 4.10.2005 § 62; Calmanovici c. României 1.10.2008 § 98 și 100) și raportat la împrejurarea că tribunalul pentru argumentele anterior dezvoltate a apreciat că nu se impunea luarea măsurii arestării preventive, instanța de recurs a examinat dacă este cazul a se lua o altă măsură preventivă față de inculpat și fundamentat pe argumente ce vizează scopul măsurilor preventive (asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei – în ipoteza în care instanța prin hotărârea definitivă va reține vinovăția acestuia în raport de fapta dedusă judecării) și în raport de faptul că în cauza sunt întrunite cerințele prev. de art.143 al.1 C.pr.pen. comb. cu art.68/1 C.pr.pen. a apreciat că se impune dispunerea față de inculpatul A.G.S. a unei măsuri preventive restrictive de libertate și anume măsura obligării de a nu părăsi țara pe o durată de 30 zile.

Așa fiind, tribunalul în baza art.385/15 pct.2 lit.d C.pr.pen. va admite recursul inculpatului, va casa încheierea recurată și rejudecând:

Va revoca măsura arestării preventive dispusa fata de inculpat si va dispune punerea de îndată în libertate a acestuia de sub puterea mandatului de arestare preventiva nr.113/UP/31.05.2013 emis de Judecătoria Sector 1 București, dacă nu este arestat în alta cauză.

În baza art.149/1 alin.12 rap.la art.146 alin.11 ind.1 cu referire la art.145 ind.1 alin.1 si 2 C.pr.pen va dispune luarea fata de inculpat a măsurii obligării de a nu părăsi țara pe o durată de 30 zile, de la data punerii efective în libertate a inculpatului.

Potrivit art.145 ind.1 rap.la art.145 alin.1 ind.1 si 1 ind.2 C.pr.pen. pe durata măsurii obligării de a nu părăsi țara inculpatul va fi obligat să respecte următoarele obligații:

- să se prezinte la organul de urmărire penală sau după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

- să se prezinte la organul de poliție în a cărei rază teritorială domiciliază conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat ;
- să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar ;
- să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme.
- să nu se apropie de partea vătămată ..., de martorii ..., ... și ... din prezenta cauză și să nu comunice cu aceștia direct sau indirect.

Vă atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.145 alin.2 ind.2 și alin.3 C.pr.pen.
Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

În baza art.385/15 pct.2 lit.d C.pr.pen. admite recursul formulat de inculpatul A.G.S. împotriva încheierii de ședință din 31.05.2013 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București.

Casează încheierea atacată și rejudecând, respinge propunerea de arestare preventivă a inculpatului A.G.S. , formulată de Parchetul de pe lângă ICCJ- DNA Secția de Combatere a Corupției.

Revoca măsura arestării preventive dispusă față de inculpat și dispune punerea de îndată în libertate a acestuia de sub puterea mandatului de arestare preventivă nr.... emis de Judecătoria Sector 1 București, dacă nu este arestat în alta cauză.

În baza art.149/1 alin.12 rap. la art.146 alin.11 ind.1 cu referire la art.145 ind.1 alin.1 și 2 C.pr.pen. dispune luarea față de inculpat a măsurii obligării de a nu părăsi țara pe o durată de 30 zile, de la data punerii efective în libertate a inculpatului.

Potrivit art.145 ind.1 rap. la art.145 alin.1 ind.1 și 1 ind.2 C.pr.pen. pe durata măsurii obligării de a nu părăsi țara inculpatul este obligat să respecte următoarele obligații:

- să se prezinte la organul de urmărire penală sau după caz , la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;
- să se prezinte la organul de poliție în a cărei rază teritorială domiciliază conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat ;
- să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar ;
- să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme.
- să nu se apropie de partea vătămată ..., de martorii ..., ... și ... din prezenta cauză și să nu comunice cu aceștia direct sau indirect.

Atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.145 alin.2 ind.2 și alin.3 C.pr.pen.
Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 06.06.2013.

PRESEDINTE
Elena Burlan

JUDECATOR
Manuela Mladin Golea

JUDECATOR
Brîndușa Gheorghe

GREFIER
Silvia Gheorghe

....

LUMEA JUSTITIEI.RO